

Verzameling van gezelschaps-liederen

bron

Verzameling van gezelschaps-liederen. J. Zender, Dordrecht 1839 (5de, verbeterde druk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/_ver061verz02_01/colofon.php

© 2012 dbnl



Gezelschaps-liederen.

N^o. 1. Air.

Uit het blijspel de 24 augustus.

Wijze: *Brulant d'amour, etc.*

Ja Eendragt was de spreuk van onze vad'ren,
 En zij weêrstonen 't Spaansch geweld;
 Hun Hollands bloed stroomt ons nog door d' aad'ren,
 En elke krijgsman is een held;
 Voor 't Vaderland te strijden,
 Ons bloed den Koning wijden,
 En voorwaarts, wordt de trom geroerd,
 Valt ligt wen de Eendragt ons omsnoert,
 Zoo lang als de Eendragt in ons land mag wonen,
 Zoo lang weêrstaan wij 's vijands kracht,
 En Neêrland zal aan gansch Europa toonen,
 Dat Eendragt baart onwrikbre magt;
 Voor 't Vaderland te strijden,
 Ons bloed den Koning wijden,
 En voorwaarts, wordt de trom geroerd,
 Valt ligt, wen de Eendragt ons omsnoert,

N^o. 2. Volkslied.

Wien Neêrlands bloed door de aders vloeit,
 Van vreemde smetten vrij;
 Wiens hart voor Land en Koning gloeit,
 Verheff' den zang als wij:
 Hij stell' met ons, vereend van zin,
 Met onbeklemde borst,
 Het rond en hartig feestlied in
 Voor Vaderland en Vorst. *bis.*
 De Godheid op haar' hemeltroon,
 Bezongen en vereerd,
 Houdt gunstig ook naar onzen toon
 Het heilig oor gekeerd:
 Zij geeft het eerst, na 't zalig koor,
 Dat hooger snaren spant,
 Het rond en hartig lied gehoor,
 Voor Vorst en Vaderland. *bis.*

Stort uit dan, Broeders! een van zin,
 Dien hoog verhoorden kreet;
 Hij telt bij God een deugd te min,
 Die Land en Vorst vergeet;
 Hij gloeit voor mensch en broeder niet,
 In de onbewogen borst,
 Die koel blijft bij gebed en lied
 Voor Vaderland en Vorst. *bis.*

Ons klopt het hart, ons zwelt het bloed,
 Bij 't rijzen van dien toon:
 Geen ander klinkt ons vol gemoed,
 Ons kloppend hart zoo schoon:
 Hier smelt het eerst het dierst belang,
 Voor allen staat-en stand,
 Tot één gevoel in d' eigen zang
 Voor Vorst en Vaderland. *bis.*

Bescherm, o God! bewaak den grond,
 Waarop onze adem gaat,
 De plek waar onze wieg op stond,
 Waar eens ons graf op staat;
 Wij smeeken van uw vaderhand,
 Met diepgeroerde borst,
 Behoud voor 't lieve Vaderland,
 Voor Vaderland en Vorst. *bis.*
 Bescherm hem, God! bewaar zijn troon
 Op duurzaam regt gebouwd;
 Blink' altoos in ons oog zijn kroon
 Nog meer door deugd dan goud!
 Steun gij den sceppter dien hij torscht,
 Bestier hem in zijn hand,
 Beziel, o God! bewaar den Vorst,
 Den Vorst en 't Vaderland. *bis.*

Van hier, van hier wat wenschen smeedt
 Voor een van twee alleen:
 Voor ons gevoel, in lief en leed
 Zijn Land en Koning één,
 Verhoor, o God! zijn aanroep niet
 Wie ooit het scheiden dorst,
 Maar hoor het één en eigen lied
 Voor Vaderland en Vorst! *bis.*

Dring luid van uit het feestgedruis,
 Die beê uw hemel in:
 Bewaar den Vorst, bewaar zijn huis,
 En ons zijn huisgezin,
 Doe ons, ons laatst, ons jongst gezang,
 Dien eigen wensch gestand:
 Bewaar, o God! den Koning lang
 En 't lieve Vaderland. *bis.*

N^o. 3. Volkslied.

Wij leven vrij, wij leven blij,
 Op Neêrlands dierb'ren grond,
 Ontworsteld aan de slavernij,
 Zijn wij door eendragt groot en vrij,
 Hier duldt de grond geen dwinglandij,
 Waar vrijheid eeuwen stond. *bis.*

Hoe dierbaar is ons 't Vaderland,
 Der helden bakermat,
 Der kunsten wieg, 't gezegend strand,
 Waar 't heilig regt zijn zetel plant,
 En deugd, met een fluweelen band,
 Den Vorst en 't Volk omvat. *bis.*

De Leeuw, die moedig voor ons waakt,
 Is 't beeld van Neêrlands magt.
 Nooit zij dit beeld door ons verzaakt,
 Als 't onzen roem of vrijheid raakt,
 Wee hem, die stout den Leeuw genaakt
 En onzen moed veracht! *bis.*

Wij leven vrij, wij leven blij,
 Wij dienen ééne God.
 Wat ook 't verschil in 't dienen zij,
 De wet laat alle Godsdienst vrij,
 Vereend als broeders, juichen wij:
 Gezegend is ons lot! *bis.*
 Door vreemden werd de zuil geveld
 Van Neêrlands wapenroem;
 Maar ze is door onzen moed hersteld,
 Dit tuijt, o Quatre-Bras! uw veld,
 Dat, met Algiers, de glorie meldt
 Van onzen heldenbloem. *bis.*

O, paren we aan dien heldenmoed
 Der Vaden zuivre deugd!
 Elk zie hoe Koning WILLEM doet,
 Eu volg' de Vorsten uit dat bloed,
 Zoo blink' die deugd met nieuwen gloed,
 En sier 's Lands wakkre jeugd. *bis.*

Wij leven vrij, wij leven blij,
 De zon van ons geluk,
 Oranje week, 't was slavernij;
 Oranje daagde, en 't Land was vrij,
 Wij zijn verlost, en juichen wij:
 Verbrijzeld is ons juk! *bis.*

Dat lang de dierbre Koning leev',
 Aan Neêrlands heil verpand!
 Dat God hem Zijnen zegen geev',
 't Geluk beschermend om hem zweev'!
 Ja, leef, geliefde Koning! leef

Voor Volk en Vaderland! *bis.*

O, blijven we altijd eensgezind
 In deugd en heldenmoed:
 Dat hij, die ons als vader mint,
 Zijn kroost die liefde waardig vind';
 En Neêrlands trouw ons zaam verbind',
 In voor- en tegenspoed! *bis*.
 Zijn wij als MAURITS in den strijd,
 Als RUITER op de zee:
 De handel bloeij' door onze vlijt!
 Dat elk der kunsten offers wijd!
 En Neêrlands vlag blink' wijd en zijd
 Tot aan de verste reê! *bis*.

Zoo leven we altijd vrij en blij,
 Op Neêrlands dierbren grond:
 Door trouw aan eigen wetten vrij,
 Praalt Neêrland in der volkren rij,
 En 't Vaderland blijft groot en vrij
 Tot 's werelds avondstond, *bis*.

Nº. 4. Volkslied.

Wijze: *Partant pour la Syrie.*

Wilhelmus van Nassouwen
 Was onzer vad'ren lied;
 Hun toevlugt, hun vertrouwen,
 Toen alles hen verliet
 Toen 't wreed geweld van Spanje
 De moordbijl had gewet,
 Was 't WILLEM VAN ORANJE, } *bis*.
 Die Neêrland heeft gered. } *bis*.
Wilhelmus van Nassouwen
 Is nog het Neêrlands lied:
 Op hem rust ons vertrouwen,
 En hij begeeft ons niet
 Het zaamvereend Europe
 Verplet de dwinglandij:
 Oranje, Neêrlands hope, } *bis*.
 Maakt Neêrland weder vrij. } *bis*.

Na jaren bitter lijden,
 Na jaren hoon en schand',
 Mag juichend zich verblijden
 Het vrije vaderland
 Verbrijzeld is de keten,
 Door Nederland getorscht;
 Nu smart en smaad vergeten.... } *bis*.
 Zie d' afgebeden Vorst! } *bis*.

Zie, in zijn vaderoogen
 Blinkt deernis met ons lot;
 Zijn hart is diep bewogen....
 En - in dat hart leeft God,
 Hem streelt geene ijd'le glorie,
 's Volks liefde is al zijn vreugd:
 De vader der historie } *bis*.
 Schetst eens zijn stille deugd } *bis*.

Hoor, hoe van zijne lippen
 De troost der liefde vloeit;
 Hem zal geen zucht ontglippen,
 Die niet voor Holland gloeit. -
 Voor Holland, voor ons allen,
 Voor Hollands heil en eer:
 God ziet met welgevallen } *bis*.
 Op hem en Holland neêr. } *bis*.
 Hij dempt de bron der smarten,
 Den poel van twist en haat;
 Hem kloppen aller harten,
 Hem, aller toeverlaat!
 Het ééne woord: *vergeven!*
 Brengt Neêrland aan zijn' voet:
 Hij wijdt aan ons zijn leven, } *bis*.
 Wij wijden hem ons bloed. } *bis*.

Ja, *Willem van Nassouwen*
 Zij steeds het Neêrlandsch lied!
 O God van ons vertrouwen!
 Begeef, verlaat *hem* niet!
Hem, die in 't spoor der glorie
 Van d' eersten WILLEM treedt,
 De lat're schandhistorie } *bis*.
 Met eigen ramp vergeet! } *bis*.

Hem, die de smarten lenigt,
 De tweedragt heeft geveld,
 De harten weer vereenigt,
 En 't vaderland herstelt!
 Op *hem* rust ons vertrouwen!
 Neen! God begeeft hem niet!
Wilhelmus van Nassouwen } *bis*.
 Is sller braven lied. } *bis*.

N^o. 5. Geduld.

Mort niet over 's levens plagen,
 Broeders! roept geen ach en wee!
 Leert het wiss'lend leed verdragen,
 Wat toch baat het rustloos klagen,
 Wij zijn eenmaal in het Schuitje, en de nooddwang (voert ons meê. *bis*.)

Ja, wij varen zonder pozen,
 Naar de aan ons bepaalde steê,
 Of wij bange zuchten lozen,
 Of bij 't varen dartlend kozen,
 Wij zijn eenmaal in het Schuitje, en de nooddwang (voert ons meê. *bis*.)

Leert op reis een schat vergâren,
 Die u maakt in 't lot gedwee,
 Stoort u aan geen lijfsbezwaren,
 Wees slechts vrolijk onder 't varen:
 Gij zijt eenmaal in het Schuitje, en de nooddwang (voert u meê. *bis*.)
 Draait het land u ook voor de oogen,
 Woelt het water als een zee,
 Wordt de Schuit ook fel bewogen,
 Mort niet om uw zwak vermogen,
 Gij zijt eenmaal in het Schuitje, en de nooddwang (voert u meê. *bis*.)

Laat ons 't reizen niet vergallen
 Door eene onvoldane beê,
 Laat ons nooit op krachten brallen,
 Want de wijste van ons allen
 Is en zit toch in het Schuitje, en de nooddwang (voert hem meê. *bis*.)

Zeilt uw vaartuig niet voorspoedig,
 Zoekt gij nog vergeefs een reê,
 Valt u de arbeid nog zoo bloedig,
 't Oog in 't zeil, het hart slechts moedig,
 Gij zijt eenmaal in het Schuitje, en de nooddwang (voert u meê. *bis*.)

Hij, voorzeker, reist het beste,
 Die met Schuit en Vaart tevreê,
 Dankbaar bezigt wat hem reste,
 Nooit het oog op meerder veste,
 Hij zit eenmaal in het Schuitje, doch de zielrust (voert hij meê. *bis*.)

N^o. 6. Bruiloftslied.

Wijze: *Jadis un célèbre Empereur.*

't Is ook uw leus naar 'k kan vermoên,
 Die spreuk, vermaard in verre landen;
 Ik droeg haar altoos in 't blazoen:
 ‘*t Is beter trouwen dan te branden*’
 Maar, vrienden, als men 't wel beziet,
 Veel branden, echter trouwen niet!

Heil hem, die aan een' lieve maagd
 De gloënde borst naar eisch kan hechten,
 Der spreuk getrouw, het moedig waagt!
 Met haar een' huwlijkskrans te vlechten!
 Maar vrienden, als men 't wel beziet,
 Veel trouwen, echter branden niet!

Hoe 't zij, ik doem met ziel en zin,
 Hem, die op 's leven kronkelpaden,
 De naald der ware huwlijksmin
 Steeds houd op *vier en zestig* graden;
 Ja, vrienden, 't is een waardig man,
 Die vaak voor HYMEN branden kan.
 Moog gij, o Bruid en Bruidegom!
 Met AMORS hulp uw vuurtje stoken!
 Bij hen, wier hart van liefde glom,
 Werd nimmer HYMENS band verbroken.
 Dan leidt CUPIDO wis uw schreên,
 Door 't leven, langs een bloemperk, heen.

Zie 'k, vrienden, wensch en beê voldaan,
 Dan zal, dit moog' men vrij gelooven,
 Zelfs als zij reeds op krukjes gaan,
 De huwlijks gloed bij hen niet dooven:
 Dan nog brandt 't hart, bij elken kus,
 Zoo sel als..... de *Vesuvius!*

Kom, nu den beker in de hand:
 Laat, vrienden, ons den nectar plengen,
 En 't paar, dat hier zoo vreeslijk brandt,
 De welgemeende heilbeê brengen!
 Zoo blussche nimmer leed of ramp,
 Hun fiks gevulde huwlijks-lamp!

En gij, die steeds de koude borst
 Gesloten hield voor AMORS treken,
 Laat toch, in deze felle vorst,
 Uw vuur voor VENUS Zoon ontsteken?
 Hij is de beste stokebrand
 Van al de knapen uit ons land!

N^o. 7. De Echt.

Juicht gelukkige echtgenooten,
 Wat de zaligheid voltooid,
 Is in eenen band besloten,
 En die band ontbindt zich nooit; *bis*.
 Hallel Hem die 't stof verëngelt,
 D' aard verhemelt door een echt,
 Die de zielen zamenmengelt,
 Niet in breekbre snoeren vlecht.

Koor: Juicht gelukkige echtgenooten, Wat de zaligheid voltooid, Is in eenen band besloten; En die band ontbindt zich nooit. 2 *bis*. Liefde prikkelt in de nieren, Door een lentekoorts ontgloeid, Bosch en veldhaag tierelieren, Woestenij en akker loeidt. *bis*. God verdeelde tot herëenen, Hij herëend voor d' eeuwigheid; 't Laatste licht is uitgeschenen, Eer dit echte paar zich scheidt. *Koor*: Juicht gelukkige echtgenooten, *enz*. Aan de bron der liefde nader, Daal de vogel uit de lucht, En sijn hart gevoelt zich vader. Van zijn nieuwverwekte vrucht, *bis*. 't Gaaike dekt zijn pluimloos kieken, En hij deelt zijn kindermin; Wappert om op vlugge wieken, En verzadigt zijn gezin. *Koor*: Juicht gelukkige echtgenooten, *enz*.

Nº. 8. Huwelijkswensch.**Wijze: *Exaitons et chantons.***

Duo. Heil en vreugd, heil en vreugd, Zij uw deel, o echtelingen! Heil en vreugd, heil en vreugd, Zij het loon van uwe deugd. *Solo.* Nimmer treffe u ramp of druk, Nimmer doe u kommer zwoegen, Maar een ongestoord geluk, Vergezelle uw huwlijksjuk:

Duo. Welk een goed! welk een zoet! Zal uw deugdzaam harte smaken, Neen 't verdriet kent men niet Waar de liefde 't hart gebiedt. *Solo.* 't Vergenoegen lagche u tegen, Waar ge uwe voeten drukt, Daar gij 's Hemels dierbre zegen, Van uwe liefde plukt, De overvloed moog het goed, U in ruime maat bedeelen. *Koor.* Haast moogt gij, zij' aan zij', Een lief aardig wichtje streelen, Leef in vreê, leef in vreê, Lang leef 't paar, hoezee, hoezee!

Wijze: *Rose d' Amour.*

Één wil, één zin,
En 't hart vol reine min,
Zoo mag men 't paar gelukkig noemen!
Strooit dan verheugd
Keur aller bloemen,
Bloempjes der Vreugd!

Eendragt en min
Versieren 't huisgezin,
Al treffen u ooit bittre slagen.
Liefde in 't hart
Leert zamen dragen,
Heelt alle smart.

Bloeije ongestoord
Zoo uwe liefde voort!
Waar liefde woont daar is de zegen;
En reine deugd
Strooit op uwe wegen
Bloempjes der vreugd!

Nº. 9. Gezelschapslied.

Wijze: *Es kann je nicht immer so bleiben.*

Niels is op deze aarde bestendig,
 Ntets blijft van vernieling verschoond;
 En alles geniet maar een tijd lang,
 Wat met ons de wereld bewoont. *bis*

Er hebben veel vrolijke menschen
 Lang vóór ons naar blijdschap getracht;
 Den rustenden in hunne graven,
 Zij vriend'lijk den beker gebragt. *bis.*

Er zullen veel vrolijke menschen
 Lang ná ons ook nog zijn verblijd;
 Ons, rustende in onze graven,
 Word' dan ook hun beker gewijd. *bis*
 Wij zitten verheugd bij elkander,
 Dat vriendschap ons nimmer begeev',
 Zoo lang wij het leven genieten;
 O! dat het toch immer zoo bleev'! *bis.*

Maar wijl het niet immer kan blijven,
 Neme ieder dit tijdstip thans waar;
 Wie weet het! misschien rukt het noodlot,
 Ons, eer men 't verwacht van elkaar. *bis*

Doch, al zijn wij verr' van elkander,
 Toch blijven de harten bijeen,
 En 't heil dat den eenen te beurt valt,
 Maakt steeds onze vreugde algemeen *bis*

En komen wij weêr bij elkander
 Op onze te wandelen paên,
 Dan knoopen wij, vrolijk, het einde
 Aan 't vrolijk begin weder aan. *bis.*

Nº. 10. Vriendschapslied.

Hoe zoet is 't daar de vriendschap woont,
 Zij is opregt van aard,
 Zij wordt met mirt en palm bekroond,
 Haar glans is prijzenswaard;
 Zij spoort het al tot vriendschap aan,
 Wie kan haar invloed wederstaan?
 Geen mensch, geen mensch, geen mensch.

De vriendschap neemt de harten in,
 Nooit heeft ze een stuursch gelaat;
 Zij is de zuster van de min;
 Zij schuwt de twist en haat;
 Ze is altijd vergenoegd van geest,
 Men roem haar op dit vrolijk feest
 Met zang, met zang, met zang!

De vriendschap mint gezelligheid,
 Men vindt haar nooit alleen,
 Zij zelf heeft dezen disch bereid,
 Zij bragt ons hier bijëen;
 Elk roept dan uit met hart en mond:
 'k Verzoek uw vriendschap in het rond,
 In 't rond, in 't rond, in 't rond!
 Wel zoet gezelschap, dat met vlijt
 Opregte vriendschap eert,
 Wij wenschen dat nooit twist noch nijd
 Dees zoete vriendschap keert,
 Maar dat door vaster band ons hert
 Vereenigd en onfeilbaar werd;
 Hoezee, hoezee, hoezee!

Men vat dan frisch den beker aan
 En klink te zaam in 't rond,
 Ten spijt van die ons wederstaan,
 Wij haten valschen grond,
 Ja spotten met de dwinglandij
 En juichen onvermoeid en vrij,
 Met vreugd, met vreugd, met vreugd!

Elk neem het glaasje in de hand
 En bied zijn vriendschap aan;
 Men schenk het vol tot aan den rand,
 't Mag *op de vriendschap* staan.
 Wij drinken 't *op de vriendschap* uit,
 Dat niets de gulle vriendschap stuit',
 Geen ding, geen ding, geen ding!

Dat raakt ons 't hart, dat doet ons goed,
 Wij doen dat nog een reis.
 Wat is de gulle vriendschap zoet,
 Dat elk met ons haar prijs
 Zij is het voedsel van de jeugd
 Die ons gestaag het hart verbeugt,
 Zoo blij, zoo blij, zoo blij!

Nog eens tot slot, dan kan 't bestaan,
 Driemaal is rechte trant;
 Eer wij van dezen disch afgaan
 Bied elk nog eens de hand
 Men roept elkander toe in 't rond:
 Leef lang, gelukkig en gezond,
 Veel heil, veel heil, veel heil!
 De dankbaarheid, hoe hoog geacht,
 Wordt niet bij iedereen,
 Zij wordt bij ons alhier betracht,
 Bij ons in 't algemeen,
 Heb dank tractant voor uw onthaal,
 Op dit gulhartig vriendenmaal,
 Heb dank, heb dank, heb dank!

De vrienden schijnen wel voldaan,
 Dies ben ik zeer verheugd,
 'k Neem ook hun complimenten aan,
 Lang duurt nog onze vreugd;
 Dees vriendschap blijft steeds ongeschend,
 Tot aan ons aller levensënd,
 Hoezee, hoezee, hoezee!

N^o. 11. Amicitia.

Welkom vrienden, bij elkander, 2 *bis*.
 Heffen wij nu met den ander,
 Roem der vriendschap aan. *bis*.

Vrolijk rolt ons leven henen, 2 *bis*.
 Hier waar we ons met u verëenen,
 In deez' vriendenkring. *bis*.
 Lieve vriendschap wilt geheugen, 2 *bis*.
 Dat wij in ons koorlied mengen,
 Amicitia. *bis*.

Gij alleen doet onze harten, 2 *bis*.
 't Zij in vreugde of in smarten,
 Voor elkander slaan. *bis*.

Uw veradeld vergenoegen, 2 *bis*
Doet in onzen boezem zwoegen,
Amicitia. *bis*.

Als de norsche winter nadert, 2 *bis*.
En haar geur den boom ontbladert,
schept gij lent' voor ons. *bis*.

Zonder u zou voor ons leven, 2 *bis*.
Alle vreugd verveling wezen,
Amicitia. *bis*.
Zouden wij niet roerend zingen, 2 *bis*.
Daar gij voor uw lievelingen,
Voor ons alles zijt. *bis*.

Gij die door ons zijt verkoren, 2 *bis*.
Wil altijd den wensch verhooren:
'Blijf en leef voor ons!' *bis*.

N^o. 12. Vriendschap, Liefde en Wijn.

Wijze: *Te bien aimer, o ma douce Zélie.*

Wie in den loop van 't wisselvallig leven,
Zoo veel hij kan gelukkig poogt te zijn,
Moet beurt om beurt, naar eisch, de voorkeur geven
Aan 't zoet genot van vriendschap, liefde en wijn.

De vriendschap troost als ons de rampen drukken,
En zalft de wond van 't pijnlijk verdriet;
Maar helpt ook trouw de zachte rozen plukken,
Waar 't gunstig lot ons kleur en geur van biedt.
Doch teerder nog 't genot in vreugd en smarte,
Van hem die mint en hart'lijk wordt bemind;
De liefde ontsluit den Hemel voor het harte,
Geen band zoo zacht, geen hand die vaster bindt

En wil men 't feest der liefde of vriendschap vieren,
Dan zij ter hulp God BACCHUS aangezocht:
De vreugd wil best in wijngaardschaduw tieren;
Zij voedt zich 't liefst met heilzaam druivenvocht

N^o. 13. Opwekking tot Zingen.

Wijze: *Gij die thans met mij zijt ter jagt.*

Komt, zingen wij eens uit de borst, een lied!
 Wilt gij van Vaderland en Vorst, of niet?
 Of kiest gij liever andre stof, -
 Der min tot eer, den wijn tot lof?
 Welnu, welnu, welnu!

Heft aan maar, vrienden! stelt slechts in, met lust!
 Of dient er eerst, met blijden zin, gekust?
 Een zoentje mag, vooral, geen kwaad,
 En 't wekt, wanneer 't van harte gaat,
 Tot zang, tot zang, tot zang!
 Dat smaakt als koek en marsepijn, voorwaar!
 Ik kuste, zeker, zoo 't kon zijn, een jaar;
 Een jaar, ja, al mijn dagen rond,
 Ofschoon er zelfs patent op stond,
 Patent, patent, patent!

Welaan! dan langer niet gemard, heft op!
 En geeft aan zorg en angst in 't hart den schop
 De zang is balsem voor 't gemoed,
 En giet ons in 't verfrischte bloed
 Weer lust, weer lust, weer lust!

N^o. 14. Gezondheid, Vrienden!

Wijze: *God save the King.*

Gezondheid klinkt in 't rond,
 Ja, vrienden, leeft gezond,
 Leef lang gezond!
 Geniet nog menig jaar
 Dien zegen niet elkaâr;
 Dit wenschen we al te gaâr,
 Met hart en mond.
 Herhaal aan dezen disch
 Nog lang, gezond en frisch,
 Dien wensch in 't rond,
 Geen wensch, hoe rijk van zin,
 Sluit hooger zegen in
 Dan dit ons feestbegin:
 Leef lang gezond!

Gezondheid is een schat,
 Die hooger heil bevat
 Dan 's werelds goud.
 Ze is de oorsprong onzer vreugd;
 De bloesempmaal der jeugd;
 De kroon en 't loon der deugd,
 Voor jong en oud.
 Komt, vrienden! klinkt en drinkt;
 De feestwijn gloeit en blinkt
 En zoekt den mond.
 Nog eens wêergalin in 't rond:
 Leeft, vrienden! leeft gezond!
 eens, uit hart en mond:
 Leef lang gezond!

N^o. 15. Vreugde.

Wijze: *Partant pour la Syrie.*

De vreugde zij gezegend
 In dezen vriendenkring!
 Wien hare blik bejegt,
 Is zalig sterveling
 Wie hoeft er ooit te blozen,
 Dat hij heur weg betrad? -
 De schoonste levensrozen } *bis*
 Ontspruiten op haar pad } *bis*
 Zij deelt steeds milde gaven,
 En helpt waar de onschuld weent;
 Zoekt dorstigen te laven;
 Zij is 't die ons verëent.
 Gelukkig is dit Eden,
 Wie door haar wordt beheerd:
 Een vrouw wordt aangebeden } *bis*.
 Als zij de deugd vereert. } *bis*.

Zij schenkt ons levenskrachten:
 En in der brozen nap,
 Wil zij de smart verzachten
 Door 't voedzaam druivensap,
 Zij is voor ons van waarde;
 Dat elk haar magt dan prijz';
 Zij vormt dees nietige aarde } *bis*.
 Ons tot een paradijs. } *bis*.

Nº. 16. Aan de Vrouwen.**Wijze: *Femmes, voulez-vous éprouver.***

Als 't glaasje in 't ronde vrolijk zwiert,
 En 't hart door vreugde is opgetogen,
 Dan wordt der blijdschap bot gevierd,
 Zij vlamt. zij tintelt elk uit de oogen;
 Maar hoe de vreugd ook rij ze in top,
 Uw bijzijn moet liet werk bekroonen;
 't Gevoel van 't hart welt hooger op,
 Als gij er zijt, o lieve schoonen! *bis*

Gij zijt, bij disch, bij vreugd, bij wijn,
 Een bloemenkrans, die door zijn geuren
 Ons in een hemelhof doet zijn,
 Waar alles smelt in zachte kleuren;
 In rozenperken zweven wij,
 Wanneer ge uw glanzen wilt vertoonen;
 Gelukkig dan dit uur, dat gij
 Hier bij ons zijt, o lieve schoonen! *bis.*

Wij achten u gelijk een bloem,
 Waaraan geen schender zich durft wagen;
 Gij zijt van dezen disch den roem,
 Daar we op uw bijzijn glorie dragen,
 Vanhier, wiens taal uw blozen doet!
 Wie vrouwen kieschheid waagt te honen,
 Draagt op zijn tong zijn vuil gemoed,
 Het schoone alleen behaagt de schoonen! *bis.*

Nº. 17. Gezelligheid**Wijze: *Ein freyes leben führen wir.***

Wie 's levensvreugd ontvlieft en haat,
 Steeds zorg in 't oog doet lezen; -
 Altijd het strak en stroef gelaat,
 In d' eigen norschen rimpel staat,
 Diens vriend wil ik niet wezen *bis.*
 Ik haat het koud en stug gemoed,
 Dat nadenkt bij zijn vrinden;
 Zoo waar het staat bij hem niet goed,
 Die altijd afmeet wat hij doet,
 Waar hij zich moog' bevinden. *bis.*

Gij die, bij 't goud dat gij verkreegt,
 Niets liever doet dan tellen;
 Die altoos wikt en altoos weegt,
 En eeuwig niets dan kommer pleegt,
 'k Wil m' in uw plaats niet stellen. *bis.*

Maar hij die zorgen en gewin,
 Aan tafel kan verbannen;
 Die dart'len kan met kinderzin,
 Heeft zeker deugd en onschuld in,
 Diens geest weet zich te ontspannen. *bis.*
 Heil hem, die, wars van O! en Ach!
 Den vriendendisch wil smaken;
 Die, na de zorgen van den dag,
 Met mij zich gul, bij luim en lach,
 Een' avond wil vermaken. *bis.*

Met hem, die als de vriendschap schonk,
 Bij ongetelde teugen,
 Gerust een glaasje meerder dronk;
 En op de vriendschap hartlijk klonk,
 Zal ik mij steeds verheugen. *bis.*

Voor hem dan zwier ik, hem ter eer,
 Met blijgestemde zinnen,
 Den vollen beker heen en weêr;
 En stuur dien, trouw aan mijne leer,
 In éenen teug naar binnen. *bis.*

N^o. 18. Matigheid.

Wijze: *Aan alle meisjes van de stad.*

DOET ALLES MATIG: is de les,
 Die Grootpapa HIPPOCRATES
 In 't Grieksch ons heeft gegeven. *bis.*
 Die matig drinkt en matig eet,
 Kan, zonder ziekte, pijn of leed,
 Wel *honderd jaren* leven. *bis.*
 Van tijd tot tijd een goed glas wijn,
 Zal niemand ooit tot schade zijn,
 Maar doet de kracht bewaren. *bis.*
 En ook van tijd tot tijd een zoen,
 Geeft moed en lust om goed te doen,
 Dan haalt men *duizend jaren*. *bis.*

Wie dus *tien eeuwen* leven wil,
 Die wandel' immer, vroom en stil,
 Als op fluweelen schoentjes. *bis.*
 En smake in alle eer en deugd,
 Bij *matigheid*, 't genot der vreugd,
 Van roode wijn met zoentjes. *bis.*

N^o. 19. De Shoone Sekse.

Wijze: *Rose d' Amour.*

Stemt uwe lier,
 De stof moet kracht en zwier
 Met uwe dankbre toonen paren.
 O broederschaar!
 Stemt thans de snaren
 Van uwe lier.

Zij in dit uur,
 Het pronkstuk der natuur,
 Het waardig voorwerp uwer zangen;
 Laat 't schoon geslacht
 Uw hulde ontvangen,
 In 't vriendschaps uur.

De roos gelijk,
 Die prijkt in 't bloemenrijk,
 En door haar schoon steeds moet behagen,
 Mag d' ed'le vrouw
 Uwe offers vragen,
 De roos gelijk.
 Als smart u kwelt,
 En rampspoed u verzelt,
 Kan zij, o godlijk alvermogen!
 Soms door een lach,
 Uw' tranen droogen,
 Als smart u kwelt.

Wie schetst het heil,
 Neen voor geen schatten veil!
 Als gij, aan hare borst gezonken,
 't Heelal vergeet,
 Van liefde dronken.
 Wie schetst dit heil.

Komt, grijpt 't geweer!
 En vuurt, 't geslacht ter eer,
 Dat bloemen strooit op onze schreden;
 't Maakt ons dees aard
 Reeds tot een Eden,
 Komt, grijpt 't geweer!

N^o. 20. Bruiloftsliedje.**Wijze: *Herr Brüder, nimm das Gläschen.***

Treed, minnend paar, nu binnen,
 In HYMENS kleine schuit,
 Door vrienden en vriendinnen
 Zoo netjes opgetuid.
 Vrees voor geen hooge baren,
 Al staat het water hol;
 Want HYMEN is in 't varen
 Een uitgeleerde bol!
 Hurah! zoo klink uw vrolijk lied, } *bis.*
 Al staat het water hol! } *bis.*
 Uw reis gaat vast voorspoedig,
 Want HYMEN, als kaptein,
 Is altoos blij en moedig,
 Wat weêr het ook mag zijn:
 Mits geen der reisgezellen,
 Hem ooit door knorren stoort;
 Want die te veel hem kwellen,
 Die zet hij buiten boord
 Hurah! zoo klink steeds uw lied, } *bis.*
 Aan HYMENS vrolijk boord! } *bis.*

N^o. 21. Het Wachatende Meisje.**Wijze: *Laatstmaal toen ik in 't meisaizoen.***

Wat, wordt het laat! de klok slaat acht,
 Waar of mijn DORIS blijft?
 't Valt moeilijk als men iemand wacht,
 En als de vreeze ons drijft,
 Te twijflen aan zijn trouw;
 Hij heeft misschien berouw,
 Dat hij een meisje zonder geld
 Gevraagd heeft tot zijn vrouw. *bis.*
 Maar foei! - wat doet het ongeduld
 Mij onregtvaardig zijn!
 'k Veroordeel hem wis buiten schuld,
 En doe mij zelve pijn.
 Ik ken zijn braaf gemoed;
 Hij zoekt geen geld of goed;
 Maar een getrouw en teeder hart
 Dat aan zijn wensch voldoet. *bis.*

Weg, weg, met ongegronde vreez',
 'k Verlang naar hem met smart,
 Opdat ik in zijn oogen leez'
 't Gevoelen van zijn hart.
 Blijft DORIS mij getrouw,
 En word' ik eens zijn vrouw,
 Dan leeft er geen vorstin op aard,
 Daar ik meê ruilen zou. *bis.*

Geen groote slaat noch overvloed,
 Ons 't waar genoeg en geeft,
 De liefde, die het hart voldoet,
 Maakt dat men vrolijk leeft:
 Dan deelt men vreugde en druk,
 Geluk en ongeluk,
 En draagt, getroost en welgemoed,
 Te zamen 't huwlijks-juk. *bis.*

Maar ach! nog komt mijn minnaar niet,
 Elk nur schijnt mij een dag:
 Wat baart zijn afzijn mij verdriet,
 Wat of hem deeren mag?
 Ik zie alweêr eens uit -
 Maar zacht.... ik hoor geluid.
 Hij is 't - o ja! - Hoe klopt mij 't hart,
 Kom DORIS, kusch uw bruid, *bis.*

Nº. 22. Lof der Vrouwen.

Wijze: Femmes, voulez-vous éprouver.

Wanneer de mensch het eerste licht,
 Zag aan des Hemels transen rijzen,
 Mogt hij, verrukt door dit gezicht,
 Van 't gansch heelal Gods Almagt prijzen,
 't Was al volmaakt: dan 't snoodst verdriet
 Was dat hij eenzaam sleet zijn leven,
 Maar *Hij*, die alles schiep uit niet,
 Heeft hem een Vrouw tot hulp gegeven. *bis.*
 Het knopje dat de roos besloot,
 Schetst aan de Vrouw haar jonge jaren,
 Natuur ontluikt, haar zachte rood,
 Kaatst op het wit der lelieblaren,
 Dan schooner is het vrouwebeeld,
 Zij is de ziel, de vreugd van 't leven,
 De Vrouw, die hart en zinnen streelt,
 Heeft de *Almagt* ons tot hulp gegeven. *bis*

De Vrouw is de eêlste schat vertrouwd,
 Het vruchtje eer het is geboren,
 En schoon het kind het licht aanschouwd,
 't Ging zonder haar gewis verloren;
 Het moeders hart klopt voor haar kroost,
 Het wordt ter hunner hulp gedreven,
 De *Algoedheid* heeft tot onzen troost
 En blijdschap ons de Vrouw gegeven. *bis*
 De vriendschap van een Vrouw alleen
 Is meer dan goud of eer te schatten,
 Een groepje van bevalligheên,
 Doet ons haar waarde regt bevatten,
 Door haar geniet men waar geluk,
 De ramp des onheils wordt verdreven,
 Natuur wrocht wis een meesterstuk
 Toen zij ons heeft dien schat gegeven. *bis*,
 'k Zing Zust'ren, uw bevalligheên,
 Uw looverkracht, o Engelingen!
 Uw schoonheid wordt steeds aangebeên
 Door zaligheid uw gunst te winnen;
 Gelukkig is die broederschaar,
 Die in uw bijzijn steeds mag wezen;
 Gods lof! zingt elk gelukkig paar,
 Toen *Hij* dien schat ons heeft gegeven. *bis*.

N^o. 23. Aan de Maan.

Schoone Maan, zeg, ziet gij heden,
 Daar gij 't halve rond bespiedt;
 Schoone Maan, zeg, ziet gij heden,
 Mijn geliefde FILLIS niet?
 Ja gij ziet haar, want geen wolkje
 Dekt uw helderblinkend oog;
 Gij kunt onverhinderd tuuren
 Van den hoogen starrenboog.
 Onverhinderd! ach! wat zeg ik?
 Dak of vengster zal misschien
 U, ò Nachtvorstin, beletten,
 Om mijn' levenslust te zien
 Nijdig dak, afgunstig vengster,
 Laat het oog der zuivre Maan,
 Door uw digt gevoegde reeten,
 Bij mijn lieve FILLIS gaan!

Maar zoo gij, ô lust des Hemels,
 Mijn bevallig meisje ziet,
 Zeg dan dat heur trouwe minnaar
 Haar zijn ted're groete biedt.
 Zeg, met een verhelderd blikje,
 Door een' schitterender gloed:
 Schoone FILLIS 't is uw minnaar,
 Die u door mijn stralen groet.

Nachtverlichtster, stiltekweekster,
 Ziet gij mijne FILLIS nu?
 Mooglijk ziet zij, tederdenkend
 Aan heur' minnaar, thans op u!
 Mooglijk denkt zij, opwaards ziende,
 Daar gij 't halve rond bespiedt,
 Schoone Maan, zeg, ziet gij heden
 Mijn' geliefde DAMON niet?

Mooglijk zendt zij ook een zugtje
 Van verlangen naar mij heen;
 Vang dit zugtje, schiet het weder,
 Met uw stralen mij beneên!
 Hemeldogter, wellustwekster,
 Blijf ons beider ooggenlijjn,
 En laat uw vergulde stralen
 Immer onze boden zijn,

BELLAMY.

N^o. 24. De Hovenier.

Wijze: *Venez, venez dans mon parterre.*

Gij die behagen schept in bloemen,
 Treedt binnen in mijn bloemenhof,
 Ik heb voor aller wenschen stof,
 En mag op keur van schoonheid roemen;
 Op dezen welbeplanten grond
 Kan men zijn keur den teugel vieren,
 Men moet op dit benedenrond,
 Het levenspad met bloemen sieren.
 'k Schenk 't *Kruidje roer mij niet* den Fijnen
 Deez' *Blaauwe Klokjes* aan den Gek,
 Deez' *Gouden Knoopjes* aan den Vrek;
Narcissen aan die Schoon wil schijnen,
 Den *Scherpen Esdoorn* aan den Nijd,
Slaapbollen schenk ik aan den Tragen,
 Deez' *Wilgentakjes* aan. de Vlijt,
 De *Zonnebloem* die gunsten vragen.

Den Helden schenk ik deez' *Laurieren*,
 Deez' *Dnizendschoontjes* aan de Jeugd,
 Deez' *Blanke Lelie* aan de deugd,
 En *d' Eik* zal 't hoofd der burgers sieren;
 Den *Populier* den Babbelaar,
 De *Bloeiende Aloë* den Grijzen,
 Dit *Judasgeld* den Woekeraar,
 Die *Passiebloem* schenk ik den Wijzen.
 Aan smachtende Sentinientelen,
 Schenk ik het *Juffertje in het Groen*;
 Zij die verliesde wenschen voên,
 Zal ik met *Myrthe* en *Roos* bedeele;
 Mijn liefdes voorwerp zal me altijd,
Hoe langer en hoe liever wezen,
 Aan haar heb ik een *Roos* gewijd,
 Waaraan geen doornen zijn te vreezen.
 Aan onzen goeden dierbren Koning,
 Wordt al wat fraai is aangeboden;
 Aan zijnen oudsten dappren zoon,
 Strekk' *Palm* en *Lauwer* tot belooning;
 Den *Gouden Regen* aan ons Land,
 De *Olijf* aan alle Mogendheden,
 Maar ieder vuige Dwingeland
 Stell' zich met *Duivelsbrood* tevreden.

N^o. 25. 's Konings Verjaardag. 24 Augustus 1831.

De Koning leev'! de Koning leev'!
 Zoo klinken stem en snaren:
 Dat God hem vrengd en voorspoed geev'!
 En menig tiental jaren;
 Gezegend zij geen Vorst als hij, } *bis*.
 Dat zingen en dat bidden wij. } *bis*.
 Gegroet! gegroet gij dageraad,
 Gegroet uit ieders woning:
 Gij ziet geen trouwer onderzaat,
 Gij vindt geen braver Koning!
 Gij voert geen blijder feestdag aan, } *bis*.
 Dan die voor Neêrland op mag gaan. } *bis*.

Rijs op! rijs op! gebedendag,
 Gods tempelen zijn ontsloten,
 Daar waaijen vaan en vreugdevlag,
 Daar knallen de eereschoten,
 De nabuur hoort aan grens en strand, } *bis*,
 Het feestgejuich van Nederland. } *bis*,

Ook dreunt den Belg en gloed van spijt,
 Ons luid gejuich in de ooren,
 Hij gnnt ons niets dan bang gekrijt,
 En moet ons jublen hooren,
 Doch denken we in ons vreugdelied } *bis*
 Aan die ondankbre dwazen niet. } *bis*

't Is feest! 't is feest! God dank! God lof!
 We erkennen 's Hemels zegen,
 Uit stad en vlek, uit hut en hof,
 Klink lof en dank hem tegen,
 En schalt een zang, of vloeit een traan } *bis*.
 God heeft hein even goed verstaan. } *bis*.

Gij weet, o Vorst! wat wensch het zij
 Dien we U te staamlen trachten,
 Geen kindren meer verknocht dan wij,
 Geen wal van trouwer wachten.
 Geen Vorst en Volk zoo naauw verwant } *bis*,
 Als Nassau is en Nederland, } *bis*,
 In nood en dood, in lief en leed,
 Zijn we aan elkaar verbonden,
 Het nakroost houdt der Vad'ren eed,
 O Koning! ongeschonden,
 Ons goed, ons bloed... beschik, bepaal } *bis*
 Wij geven 't goud, en grijp 't staal, } *bis*

Laat ver van hier zich de oproerwaan
 In 't floers van troonen zetten,
 Geef' slout en strafloos de onderdaan,
 Zijn Vorst als meester wetten;
 Wie niet die post ons nadren zou, } *bis*
 Hier sliet hij op een muur van trouw. } *bis*

Kruip staatsbelang, in krijg en vreê,
 Langs duizend kromme wegen,
 Gij, Koning! gij gaat regt door zee,
 Met ons den springvloed tegen,
 Hoe zwarter ginds de valscheit zij } *bis*.
 Te blanker, Neêrland! schittert gij. } *bis*.

's Lands Vader leev!' 's Lands Moeder leev'!
 Zoo juichen hart en snaren,
 Dat God hen vreugd en voorspoed geev'!
 En menig tiental jaren;
 Onbreekbaar zij onze eendragtsband, } *bis*.
 Dat zingt en bid het Vaderland, } *bis*.

Nº. 26. Volkslied.

God beschermt den wijzen Koning,
 Die met vaderlijk verstand,
 Waakt voor onze vrije woning,
 't Eeuwig dierbaar Nederland;
 Maar als ooit iemand wagen zou,
 Om onzen Koning aan te randen,
 Dan zweren wij met vuur,
 Het wraakzwaard in de handen,
 Aan WILLEN onverbreekbre trouw. *bis*.
 Laten we om zijn troon ons scharen,
 Vloek aan hem die ooit vergeet,
 Wat de Vorst in vroeger jaren,
 Voor het Volk van Neerland deed;
 En komt ooit Vorst of Land in nood.
 Moet elk met trouw die schuld betalen,
 Dan trekken wij het zwaard,
 En zweren zonder dralen,
 Aan WILLEM trouw tot in den dood. *bis*

Nº. 27. Jagerslied.

Het oude lieve Vaderland,
 Hurah, hurah, hurah!
 Viert hoogtijd, met musketten brand,
 Hurah, hurah, hurah!
 Wij dansen naar den horenschal,
 Den kogeldans in woud en dal,
 En juichen, en juichen, en juichen luid hurah, *bis*,
 Hurah, hurah, hurah!
 Gescheiden is het Noord van 't Zuid,
 Hurah, hurah, hurah!
 De Leeuw, betaamt geen tijgerbruid,
 Hurah, hurah, hurah!
 Hij huwt ons oude Holland weêr,
 Wij zoeken hem op 't veld van eer,
 Een bruidschat, een bruidschat, een bruidschat met hurah. *bis*.
 Hurah, hurah, hurah!

Die bruidschat is een lauwerkrans,
 Hurah, hurah, hurah!
 Besprenkeld met robijnenglans,
 Hurah, hurah, hurah!
 Het Zuiden heeft den prijs behaald,
 De lauwer is met bloed betaald,
 Wij koopen, vrij koopen, wij koopen hem hurah! *bis.*
 Hurah, hurah, hurah!

Die krans zij Hollands hooglijds kroon,
 Hurah, hurah, hurah!
 Ons eerlijk bloed, verhef zijn schoon,
 Hurah, hurah, hurah!
 Hij blinkt van ver ons toe en wacht,
 In 't digtste van des vijands magt,
 Daar henen, daar henen, daar henen met hurah. *bis.*
 Hurah, hurah, hurah!
 Daar hangt hij in die stalen muur,
 Hurah, hurah, hurah!
 Omringd van dondrend kogelvuur,
 Hurah, hurah, hurah!
 Maar lag de gansche hel er voor,
 Wij stormen aan en breken door,
 Door beiden, door beiden, door beiden met hurah, *bis.*
 Hurah, hurah, hurah!

Wij zweren trouw in nood en dood,
 Hurah, hurah, hurah!
 En schenden d' eed om staal noch lood,
 Hurah, hurah, hurah!
 De vijand wacht ons op ten dans,
 Wij keeren met de lauwerkrans,
 Of blijven, of blijven, of blijven ginds, hurah *bis.*
 Hurah, hurah, hurah!

Voort, broeders! vrolijk op ter baan,
 Hurah, hurah, hurah!
 Reeds lacht ons d' overwinning aan,
 Hurah, hurah, hurah!
 Zij volgt, wie op den Hoogsten bouwt,
 En 't Vaderland zijn eeden houdt,
 Ten zegen, ten zegen, ten zegen met hurah! *bis.*
 Hurah, hurah, hurah!

Nº. 28. Matrozenlied.

't Blij hoezee wordt aangeheven,
 Davrend rolle 't langs het strand,
 Goed en bloed en 't lieve leven,
 Wijden we aan het Vaderland;
 Laat het klinken langs de baren,
 Heil zij Vaderland en Vorst,
 Spat ons 't zeeschuim in de haren,
 Hollands hart gloeit in de borst,
 Dappre zonen van de zee,
 Zingt uw zangen, onder 't varen,
 Alle braven zingen meê. *bis*.

Onze broeders dragen 't wapen,
 Staven Hollands oud gezag,
 Wij zijn voor de zee geschapen,
 En beschermen onze vlag,
 Wordt aan wal het staal geslepen,
 Dat geweld en list weêrstaat,
 't Is de donder onzer schepen,
 Die in 't hart der bozen slaat;
 Dappre zonen van de zee,
 Stout de lonten aangegrepen,
 Alle braven strijden meê. *bis*.
 Ja aan de oevers van de Schelde
 Werde een duren tol gebragt,
 Gij VAN SPEYK deed Holland gelden,
 Trots een schaud'lijk' overmagt,
 Heerlijk deed de kreet zich hooren:
 Liever aan den dood ten buit,
 Dan en vlag on eer verloren,
 En gij staakt den brand in 't kruid;
 Dappre zonen van de zee,
 Is ons ook dit lot beschoren!
 Alle braven sterven meê. *bis*.

Ja bij God! dat zweren we allen!
 Hoe 't verraad zijn vonden plooit,
 Strijdend mogen we eenmaal vallen,
 Vlaggen strijken doen wij nooit!
 Laat het klinken langs de baren,
 Voor een later Landgenoot,
 Dat er eenmaal zeelui waren,
 Die niet vreesden voor den dood
 Dappre zonen van de zee,
 Zingt een Hollands lied in 't varen,
 Alle braven zingen meê, *bis*

Nº. 29. Het Heldengraf.

Hij ruste zacht in 's aardrijks schoot,
 De held met roem gestorven,
 Hij heeft de vrijheid door zijn dood,
 Voor 't Vaderland verworven,
 Wij strooijen bloemen op zijn graf,
 En wisschen onze tranen af.
 Hij ruste zacht in 's aardrijks schoot } *bis*
 De held met roem gestorven. } *bis*

Wat praal behoeft het grafgesteent'?
 De rustplaats van de braven,
 De tranen die de menschheid weent,
 Zijn 't sieraad van de graven;
 De dwaas, die niemand mint, alleen,
 Bouwt zich, schoon onverdiend, tropheen!
 Wat praal behoeft het grafgesteent'? } *bis*.
 De rustplaats van de braven. } *bis*.

Maar 't graf dat Neêrlands helden dekt,
 Mag vrij met luister pralen,
 De roem die holden grootheid wekt,
 Doet nieuwen roem behalen,
 Wie voelt den moed der strijders niet,
 Als hij DE RUITERS grafplaats ziet,
 Ja 't graf dat Neêrlands helden dekt, } *bis*
 Mag vrij met luister pralen. } *bis*

Nº. 30. Het Gelukkig Huwelijk.***De Man.***

Den langen dag is weer voorbij,
 In kommer en verdriet,
 Ik werk en zwoeg zoo veel ik kan,
 En blijf toch een behoeftig man,
 Mijn vlijt ach baat mij niet, *bis*.

De Vrouw.

Wij zijn gezond, ik werk met vlijt,
 Gelukkig aan uw zij,
 Deel ik met u in zuur en zoet,
 Uw liefde is meer dan overvloed,
 Uw hart behoort aan mij. *bis*.

De Man.

Maar ach! dat gij in nooddruft leeft,
 Dat kwelt mijn ziel zoo zeer.
 Dat gij zoo lief, zoo zacht, zoo zoet,
 Zelfs slaven, zweten, zwoegen moet,
 Dat kwelt mij eind'loos meer. *bis.*

De Vrouw.

Wij zijn gezond, gij mint uw vrouw,
 En zij, zij mint u weêr.
 Wij kennen nog geen hangen nood,
 God schenkt ons nog ons daaglijks brood,
 Mijn vriend wat wilt gij meer? *bis*

De Man.

Ik wenschte een weinig overvloed
 Voor u, mijn dierbre vrouw,
 Ik wenschte dat mijn vlijt eens won,
 Waarmeê ik u beloonen kon,
 Uit weêrgalooze trouw. *bis.*

De Vrouw.

Geen overvloed bekroont de trouw,
 Geen goed, geen koningskroon,
 Mijn hart dat u zoo teêr bemind,
 En bij u wederliefde vindt,
 Eischt liefde alleen tot loon, *bis.*

De Man.

Maar ach, als dan de dood mij treft,
 Wie helpt u dan uit nood?
 Als 't kind, dat ge onder 't harte draagt,
 Dan schreijend brood aan moeder vraagt,
 Wie geeft uw kind dan brood? *bis.*

De Vrouw.

God die voor 't muschje en wormpje zorgt,
 Helpt ook den mensch in nood,
 Hij is mijn troost als ik u mis,
 Hij die een Man der Weeûwen is,
 Geeft ook aan Weezen brood. *bis.*

De Man.

o Dier haar wijf, hoe groot zijt gij,
 Uw liefde is mij zoo goed,
 Ja ik ben trotsch op zulk een vrouw,
 En zalig door haar liefde en trouw,
 Werk ik met nieuwen moed. *bis.*

N^o. 31. De Bemoedigde Ambachtsman.

Het lieve schostuur slaat te regt, ja slaat te regt,
 De wensch van d' ambachtsman:
 Nu in de schaduw neêrgelegd,
 Hoe smaakt de rust mij dan! *bis*

Het was van daag zoo vreeslijk heet, zoo vreeslijk heet,
 Er liep van toen 'k begon,
 Van mijn gezicht een stroom van zweet,
 Als lag in 't hoofd een' bron. *bis*.

Wat de arme man niet lijden moet! niet lijden moet!
 Voor die niets doende liên,
 Die wij, door lout're overvloed,
 Zich moede rusten zien! *bis*.
 'k Dacht dikwijls, (dan, 'k had ongelijk, 'k had ongelijk,
 Hetgeen ik gaarn erken)
 Waarom of ik ook niet zoo rijk
 Als zulke nienschen ben! *bis*.

Maar mij viel in: God vond het goed, God vond het goe
 Dat is u toch bewust,
 En 't stukje brood smaak dien slechts zoet
 Die na den arbeid rust. *bis*.

Met allen is 't na korten tijd, na korten tijd,
 Op de aarde toch gedaan,
 Dan vangt, ter vrolijke eeuwigheid,
 Be heilige avond aan, *bis*,
 Daar zijn wij allen weer gelijk, ja weer gelijk,
 Daar kent men druk noch kruis,
 Het werk is af, en arm en rijk
 Gaat om zijn loon naar huis, *bis*.

N^o. 32. Gij ligt mij aan 't harte.

Gij, gij, ligt mij aan 't harte,
 Gij, gij, woont er steeds in;
 Gij, gij, bron mijner smarte,
 Weet niet hoe zeer ik u min.

Ja, ja, ja, weet niet hoe zeer ik u min.

Zoo, zoo, als ik u minne,
 Zoo, zoo, min mij voortaan,
 Dan, dan, zal mij van binnen,
 Eeuwig het hart voor u slaan.

Ja, ja, ja, eeuwig het hart voor u slaan.

Doch, doch, durf ik vertrouwen,
 Gij, gij, luchtig van aard,
 Gij, gij, zoudt op mij bouwen,
 Wist gij hoe lief gij mij waart,

Ja, ja, ja, wist gij hoe lief gij mij waart.

En, en, als schoon gescheiden,
 Mijn, mijn beeld u verschijn,
 Dan, dan wensch ik ons beiden,
 In geest vereenigd te zijn.

Ja, ja, ja, in geest vereenigd te zijn.

Du, du, ligst mir am Herzen,
 Du, du, ligst mir am Sinn,
 Du, du, machst mir viel Schmerzen,
 Weist nicht wie gut ich dir bin.

Ja, ja, ja, weist nicht wie gut ich dir bin.

So, so, wie ich die liebe,
 So, so, liebe auch mich,
 Die, die, zärtlichste Triebe,
 Fühle ich ewig für dich.

Ja, ja, ja, fühle ich ewig für dich.

Doch, doch, darf ich dir trauen,
 Dir, dir, mit lichtem Sinn,
 Du, du, kannst auf mir bauen.
 Weist ja wie gut ich dir bin.

Ja, ja, ja, weist ja wie gut ich dir bin.

Und, und, wenn in der Ferne,
 Dir, dir, mein Bild erscheint,
 Dann, dann, wunsch ich so gerne,
 Dasz uns die Liebe vereint,

Ja, ja, ja, dasz uns die Liebe vereint.

N^o. 33. Wiege-Zang.

Men lei weleer,
 Mij jong en teêr,
 In 't schomm'lend wiegje neder;
 Ik werd gesust,
 Gestreeld, gekust,
 Gekoesterd, zorglijk teeder,
 Dus opgepast,
 Had ik nooit last,
 Van koude, togtje of windje;
 Men wiegde mij, } *bis*.
 En zong er bij: } *bis*.
 Van suja, suja kindje. } *bis*.

Zoo groeide ik op,
 En kreeg een pop
 Waarmeê ik vrolijk speelde,
 Niets dat ik had,
 En met mijn schat,
 De pop niet vriend'lijk deelde;
 Ik kreeg voor haar,
 Nu hier dan daar,
 Een bandje, doekje of lintje,
 Bij 't wiegje zong, } *bis*.
 Mijn kindertong, } *bis*.
 Van suja, suja kindje. } *bis*.
 Doch 'k merkte ras,
 Toen 'k grooter was,
 Dat popje mij verveelde,
 Ik voelde strak,
 Dat me iets ontbrak,
 En wist niet wat mij scheelde,
 Ach 't was de min,
 Die ziel en zin
 Mij eensklaps had betooverd;
 Want met een blik, } *bis*.
 Had FREDERIK } *bis*.
 Mijn jeugdig hart veroverd. } *bis*.

Het was zijn beê,
 Mijn wensch was 't meê,
 Aan hem mijn hand te schenken,
 't Kwam dus al ras
 Mij zelv' te pas;
 Om aan een wieg te denken;
 Nu pas ik op
 Een liever pop,
 En zorg voor togtje en windje,
 En zing, daar 't kind } *bis*,
 Den zang bemind, } *bis*,
 Op mijn beurt: suja kindje } *bis*,

Nº. 34. Wiege-Zang.

Sluimer zacht! aan 't teeder moederharte
 Voelt geen zuig'ling 't leed dat de ouder torscht,
 O uw droomen kennen geene smarte,
 En uw wereld is de moederborst.

Ach! hoe zalig is de droom dier tijden,
 Waar men slechts van moederliefde leeft,
 Die, gelijk een polsslag ons ontglijden,
 En geen leven, hoe vol heils, hergeeft!

Driemaal is 't den boozen mensch beschoren,
 Driemaal wordt hem 't zoetst geluk bereid,
 Dat hij, voor den Hemel eens geboren,
 Hier de liefde in de open armen glijdt!
 Liefde geeft hem d' allereerste zegen,
 En de zuig'ling bloeit, - nog vrij van smart,
 Alles lacht de heldre blikken tegen....
 Liefde prangt hem aan het moederhart.

En wanneer, bij 's levens middagglanzen,
 's Jonglings vuur in edle drift ontgloeit,
 Dan, dan schijnt zijn zon aan heldre transen,
 En de roos der teêrste liefde bloeit.

Ja, de liefde neemt ten tweeden male,
 Dan, als minnaar, hem in d' elpen arm,
 Dat haar straallicht nimmer voor hem dale, -
 Maar steeds lieflijk koestre en verwarm'!
 Doch de stormwind knakt den rozenstengel,
 's Menschen hart wordt evenmin gespaard....
 Daar verschijnt de liefde als vredesëngel, -
 En zij draagt hem juichend hemelwaart!

N^o. 35. Lofzang der Schepping.

De Schepping wijdt aan U, ò nooit begonnen,
 O naamloos God! baar dankbaar lied;
 Maar de eindelooze lof van waerelden en zonnen,
 Bereikt Uw grootheid niet *bis*.

Toch ziet Uw oog op al Uw werken neder,
 Gelijk liet oog eens vaders doet;
 Neen! als een moeder op het wigje, dat ze teder
 Aan 't gloeiend harte voedt. *bis*.

De lofzang der Natuur gaat niet verlooren
 Voor U, ò Oppermajesteit!
 Oneindige! gij wilt het gonzend mugje hooren,
 Dat Uwen roem ver breidt! *bis*.
 De Seraf gloeit voor U - Gij vangt zijn toonen,
 En dult het wormpje, dat U prijst,
 Dat uit de waereldbol, waarin zijn maagen wonen,
 Het stofje, U dank bewijst. *bis*.

De noodstorm huilt Uw' lof; de donders melden
 Uw kracht, die rotsen nederstort.
 En 't zuizend koeltje blaast Uw goedheid door de velden,
 Wanneer het lente wordt. *bis*.
 Het steile dennewoud verheft de toppen
 En ruischt Uw' grooten naam ter eer;
 Het nacht vioolijje juicht, en plengt de koele droppen
 Des daauws wellustig neer. *bis*.
 't Zingt al Uw' lof, maar schoon zij allen zweegen,
 Hoe nuttig waar; o God! die schijn!
 Hun stil geluk verried, dat de oorsprong van dien zegen,
 De Oneindige moet zijn! *bis*.
 Mr. RHIJNVIS FEITH.

Nº. 36. De Ster der Hoop.

Als u alles hier verlaat,
 Vrienden naast u nederzinken,
 En gij zoo alleen daar staat,
 U geen lichtstraal aan komt blinken;
 Ach! waar blijft dan in dien nacht, } *bis*.
 Alles waar gij heil van wacht. } *bis*.

Arme vreugde dezer aard!
 Zoude ik bij uw' schijn verpozen,
 Neen! gij zijt mijn' wensch niet waard,
 Slangen schuilen onder rozen,
 En wat ge ook den sterv'ling biedt, } *bis*.
 't Is de ware vreugde niet. } *bis*.
 Zie omhoog in 's levens nacht;
 Ziet gij daar die ster niet blinken?
 Heerlijk prijkt ze in stille pracht!
 Daar voel ik mijn leed me ontzinken;
 Voel mij rijp voor hooger stand, } *bis*.
 En aanschouw mijn Vaderland, } *bis*.

Lieve ster! blijf mij nabij
 Op de woeste zee van 't leven;
 Dan zal, wat mijn lot hier zij,
 Stil vertrouwen mij omzweven,
 Zoo uw glans slechts voor mij blinkt, } *bis*.
 Wat me ook hier op aard ontzinkt. } *bis*.

A.M. MOENS.

Nº. 37. Wachten,

Hier heeft my ROZEMONT bescheiden;
 Hier, by deez' boom, die weligh wast.
 Waer magh de schoone zoo lang beiden,
 Dat zy niet op het uurtje past?
 Diesz ist der Baum, den ROSEMUNDE,
 Zu unserm Sammelplatz gewährt.
 Was hindert sie, dasz sie die Stunde,
 Die sie mir zu gesagt, verfehlt?

Of ben ik wat te vroeg gekòmen,
 Door drift der min, waervan ik quyn?
 O zaligh velt! o groene boomen,
 't Kost hier te nacht wel bruiloft zyn.

Maer och, hoe lang zyn thans de stonden!
 Elk omzien duurt een jaar gewis,
 Op achten was de komst gevonden:
 Ik schat het al ruim negen is,

Val, avont. zoudt ge uw' plicht niet weten?
 Of is de tyt zyn wieken quyt?
 Of heeft Apol zyn zweep vergeten,
 Dat hy dus traeglijk zeewaert rydt?

Daghvoerder, laet u dit toch lusten:
 Verkort den dagh en rek den nacht.
 Spoei voort: gy zult by Thetis rusten,
 En ik, by 't meisje dat ik wacht.

HUBERT CORNELISZ. POOT.
 Vielleicht auch trieb der Selmsucht Feuer,
 Zu früh mich bin zum Blüthenhain,
 O süsze Lust der Frühlingsfeier!
 Hier könnte wohl die Hochzeit seyn!

Wie langsam, ach! die Stunden schwinden,
 Wenn Schusucht ihre Dauer miszt!
 Ich sollte sie om Acht Uhr finden,
 Mich däucht, dasz es schon Neune ist.

Will dieser Tag denn niemals enden?
 Hat denn der Sonnengott woll gar
 Die Peitsche nicht mehr in den Händen?
 Verlor die Zeit ihr Flügelpaar?

Agollo! fühl, ach fühl Erbarmen!
 Verkürz den Tag, und läng die Nacht!
 Fahr zu! Du ruhst in Thetis Armen
 Wenn ROSA mir mir Erhorung lacht.

Nº. 38. Het Lenteroosje.

Dartlend strijkt de lente neder,
 Sierlijk pronkt de schepping weder,
 In den hoogtijdsdos getooid;
 Treden we in de ontsloten tuinen,
 Waar natuur de ontsloken kruinen,
 Bloemen aan de voeten strooit, *bis*.

Kies van uit de blijde dreven,
 Siersel van mijn lenteleven,
 Siersel, dat mijn liefde koos!
 Neem van uit de rijke gaarde
 Schatting van de lagchende aarde:
 De eerst ontloken lenteroos. *bis*.

Neem haar, door mijn hart geschonken;
 Laat ze vrij aan 't uwe pronken,
 Vrees niet dat zij 't nog bezeer';
 'k Heb de vingers wel gestoken,
 Maar de dorens afgebroken,
 En het roosje kwetst niet meer. *bis*.
 Neem het, lieve! neem het veilig...
 Och, de wonden zijn mij heilig,
 Vrij ik immer u er van;
 't Zegt niet, of mijn vingers bloeden:
 Mag ik u voor de angels hoeden,
 Welk een angel vlijmt er dan? *bis*.

Neem het bloempje! 't moge u voegen,
 't Is het beeld van rein genoegen,
 Onvermengd met wrang verdriet.
 'k Heb de vingers wel gestoken,
 Maar de dorens afgebroken:
 Dorens geeft de liefde niet. *bis*.

Neem het bloempje, neem het, lieve!
 Hemel, waar het lot mij grieve,
 Breng haar nooit de wonde toe!
 Laat, wat ramp ons zij beschoren,
 Haar de roos en mij den doren,
 En ik kus de slaande roê. *bis*.

H. TOL1ENS, CZ,

N^o. 39. De Jongeling bij de Beek.

Aan den oever zit een knaapjen,
 Dat zijn bloemenkrans betreurt,
 Pas gevlochten, door de golven
 In de kabbling voortgesleurd;
 Als die stroom zóó vloeit ons leven,
 Met zijn bloemen, met zijn vrengd,
 En gelijk die krans zoo welken
 Ook de dagen onzer jeugd.

Vraag niet waarom 's levens lente
 Mij voor vreugde droefheid geeft?
 Al wat ademt, ademt wellust,
 Telkens als natuur herleeft;
 Maar voor mij brengt ieder lente
 Niets dan wreede zorgen voort;
 En haar zachte tooverzangen
 Worden in mijn borst gesmoord.

Wat baat mij de vreugd der lente?
 Wat haar schoonheid, glans en zwier?
 'k Zoek slechts ééne, en, ach die ééne
 Is nabij en verr' van hier,
 'k Streck vergeefs mijn minnende armen
 Naar dit dierbaar schaduwbeeld;
 Maar mijne armen blijven ledig,
 En mijn hartwond ongeheeld.
 An der Quelle sasz ein Knabe:
 Blumen wand er sich zum Kranz:
 Und er sah sie fort gorissen
 Treiben in der Wellenglanz.
 Und so flichen meine Tage,
 Wie der Quelle rastlos hin!
 Und so bleichet meine Jugend,
 Wie die Kränse schnell verblühn!

Fraget nicht, warum ich traure,
 In des Lebens Blüthenzeit!
 Alles freuet sich und hoffet
 Wenn der Frühling sich erneut.
 Aber diese tausend Stimmen
 Der erwachenden Natur,
 Wecken in dem tiefen Busen
 Mir den schweren Kummer nur.

Was kann mir die Freude frommen
 Die der schöne Lenz mir beut?
 Eine nur ist's die ich suche,
 Sie ist nah und ewig weit;
 Sehndend breit ich meine arme
 Nach dem theuren Schattenbild,
 Ach! ich kann es nicht erfassen,
 Und das Herz bleibt ungestillt.

Daal, o live, fiere schoone!
 Uit uw hoogte tot mij af!
 'k Strooi dan in uw schoot de bloemen,
 Die De lente 't leven gas;
 Hoor het zangerige boschje,
 Hoor het murmlend beekje daar!
 Groot genoeg is 't kleinste hutje,
 Voor eon zalig minnend paar.
 Komm herab du Schöne, Holde,
 Und erlasz dein stolzes Schlosz!
 Blumen, die der Lenz geboren,
 Schütt' ich dir in deinem Schoos,
 Horch, der Hain erschallt von Liebe
 Und die Quelle rieselt klar,
 Raum ist in der kleinsten Hütte
 Für ein zärtlich liebend Paar.

F. SCHILLER.

N^o. 40. Rust.

Straalt d' in 't west, gezonken dag
 Ons het afscheid tegen;
 Spelt zijn gloeiende avondlach
 't Rustend aardrijk zegen;
 Wenkt ons weer de stille nacht,
 Wel hem die zijn' pligt volbragt.

Heil den man, die vrouw en kroost
 't Eerlijk dagloon gaarde;
 Weeûw en wees ten steun en troost
 Schat noch rijkdom spaarde,
 Wie zich 't weldoen is bewust,
 Schenkt de nacht eon zoete rust.
 Hooger heil de brave vrouw,
 Die, zoo stil en blijde,
 Heel den dag haar zorg en trouw
 Man en kinders wijdde.
 Wie van zulk een' arbeid rust
 Wordt het zoetste in slaap gekust.

Heil vooral dat speelziek kroost,
 Dat teen zorgen martlen;
 Dat om schuld noch onschuld bloost
 Onder 't stoorloos dartlen.
 Kindren van geen kwaad bewnst
 Schenkt de nacht de zoetste rust.

Vrinden! wilt gij dag en nacht
 De eigen zielrust smaken?
 Blijft, waar 't misdrijf lokt en lacht,
 Voor uw onschuld waken.
 Wie het misdrijf kent en vliedt
 Faalt de rust des hemels niet.

N^o. 41. Goede Reis.

Aan mijn jongste dochtertje, bij hare geboorte.

Levenshulkje! steek in zee,
 Voer uw vrachtje naar de reê
 Die ginds opblaauwt uit de baren:
 Kindje lief! geluk in 't varen!
 Dobber zoet en zachtjes voort:
 Welkom en geluk aan boord!

Ginderheen geleidt de togt,
 Ginderheen langs klip en bogt,
 Waar de wijkplaats ligt verscholen,
 't Heuglijk eind van al ons doleu.
 Goede reis naar de overzij!
 Voor den wind en gunstig tij!

Maar, helaas! hoe blij van geest,
 Vaders hart is diep bevreesd
 Voor de stormen, die u dreigen
 Stormen, onze zeeën eigen....
 Dan ik rust op Gods bestel:
 Laat me u kussen, en vaar wel!
 Neen, niet altoos, dierbaar kind!
 't Gaat niet altoos voor de wind,
 Regt op de oevers aangelegen:
 Dik wijls loopt de reis ons tegen;
 't Gunstig koeltje draait en keert:
 Nog gelukkig die laveert.

Dikwijls stuwt een dolle orkaan
 Al zijn stormen huilend aan,
 Die de golven woest doen koken,
 En den steven fel bestoken,
 Tot dot boord en bodem beeft,
 Wel hem, die zijn zeilen reeft!

Dikwijls werpt een dondervlaag
 Mast en takels overstaag,
 Bonst en boort ons in de kolken,
 Smakt en smijt ons naar de wolken
 Kneust ons kieltje lek en rank,
 En verplet het op een bank.

Wel hem, die, langs effen vloed,
 Veilig naar de haven spoedt;
 Die aan 't slingrend roer blijft waken,
 En zijn ankers weet te haken;
 Die de diepte zorglijk peilt
 En zich op geen klip verzeilt!
 Steek, mijn kindje! steek in zee,
 Dobber zacht naar gindsche reê,
 Rol uw wimpeltje uit de kreuken,
 Moog geen storm uw scheepje benken...!
 Maar, ik rust op Gods bestel:
 Laat me u kussen en vaar wel!

H. TOLLENS, CZ.

N^o. 42. Het Graf der twee Gelieven.

Zeg pelgrim ziet gij dezen steen,
 Met donker mos begroeid,
 Waarop het dalend avondrood,
 Met purpren weerschijn gloeit,
 Daar ligt de schoonste maagd van 't vlek
 In 's aardrijks kouden schoot,
 En aan haar zij' de jongeling,
 Haar trouw tot aan den dood. *bis*.

Haar rijke vader zag vol trots
 Op d' eedlen jongeling.
 Aan wien, met onverdeelbre ziel,
 D' aanminnige EMMA hing
 Ik vloek u eeuwig, sprak zijn mond,
 Wordt ge eenmaal EDWINS vrouw,
 En was voor haar gebeden doof,
 En spotte met haar trouw. *bis*.
 Hij spotte, tot zij uitgeteerd
 Op 't sterfbed nederzong,
 En 's levens laatste flikkering
 In 't brekend aanschijn blong
 Toen greep een woeste smart hem aan;
 Hij staat verstijfd van schrik,
 En werpt zich aan de sponde neêr,
 Met wanhoop in den bilk, *bis*.

Haar jongling ging, toen duisternis
 Op 't kerkhof nederzeeg,
 En 't licht der maan met bleeken glans,
 Uit donkre wolken steeg;
 Ach, dierbre EMMA! zucht hij zacht,
 Wat blijf mij meer op aard,
 Niets is er thans nu ik u mis,
 Zelfs 't leven mij niets waard, *bis*.

Dus zucht hij, op haar graf geknield,
 Met treurig stil geweest,
 En waggelt dan met matter tred
 Weer naar zijn woning heen;
 Hij kwijnt, en teert allengskens uit,
 En zinkt op 't ziekbed neêr,
 En 't dof gebrom der doodklok meldt:
 Ook EDWIN is niet meer, *bis*.
 Nu rust hij aan zijn EMMA'S zij',
 In 's aardrijks kouden schoot,
 Waar hij, met haar, den glans verbeidt
 Van 't eeuwig morgenrood,
 Om dan te zaam, in hemelvreugd,
 Voor Godes troon te staan;
 Strooi, pelgrim, bloemen op heur graf,
 En wijdt hun asch een traan, *bis*.

N^o. 43. Afscheidslied.

Wijze: *Lebe wohl! vergisz mein nicht.*

O, vaarwel! vergeet mij niet,
 Daar gij mij nu gaat verlaten,
 En een traan niets meer kan baten,
 Die mijn vriendschaps-oog ontvliedt:
 O, vaarwel! o, vaarwel!
 O, vaarwel! vergeet mij niet.

O, vaarwel! vergeet mij niet,
 Wil altoos aan mij gedenken,
 Ver van hier uw liefde schenken,
 Ach, mijn noodlot is verdriet;
 O, vaarwel! enz.
 O, vaarwel! vergeet mij niet,
 Als gij eens in andre oorden,
 Vrienden, die u steeds bekoorden,
 Ver van u verwijderd ziet;
 O, vaarwel! enz.

O, vaarwel! vergeet mij niet,
 Moet gij soms met zware rampen,
 Die ons dikwijls treffen, kampen,
 Vriend, verliest den moed dan niet;
 O vaarwel! enz.

O, vaarwel! vergeet mij niet,
 Als gij eens, in stand verzezen,
 Rijker dan ik thans moog wezen,
 Uw gelukzon rijzen ziet;
 O, vaarwel! enz.

O, vaarwel! vergeet mij niet!
 Laat u door geen trots verwinnen,
 Blijf steeds nedrigheid beminnen,
 Grootheid gaat zoo vaak to niet;
 O, vaarwel! enz.

O, vaarwel! vergeet mij niet,
 Als mijn lijkeipressen bloeijen,
 Op mijn graf uw tranen vloeijen,
 Ween niet, vriend! uw traan die vliedt!
 O, vaarwel! enz.

N^o. 44. Air.

Wijze: *Ver van Pedro's sombre dreven.*

Nedrig hutje, lieve woning,
 Waar men pracht noch rijkdom mint,
 't Is steeds binnen uwe muren,
 Dat men vergenoegen vindt;
 Schaars ontmoet men in paleizen,
 Stille eendragt, gulle vreugd;
 Maar in u, o eenzaam hutje,
 Woont de liefde en de deugd. *bis.*
 Aan u zij mijn hart geheiligd,
 Kluisje waar men rust geniet,
 Gij schenkt kalmte in de harten,
 Wijl de tweedragt van ons vliedt:
 Schonk eens 't noodlot mij een hutje.
 Waar ik, vrij van zorg on pijn,
 Kon met mijn ELIZE leven,
 O! dat zou gelukkig zijn, *bis.*

Nº. 45. De Vergenoegde Landman.

Arm en nedrig is mijn hutje,
 Maar de rust en eenigheid
 Woont er in, bij elken voetstap
 Teekent zich tevredenheid,
 Laat de liefde bij ons wonen,
 Die ons niet dan bloemen biedt;
 Dan benij ik zelfs den vorsten
 Hunne kroon noch glorie niet.

Als mijn wijfje mij aan 't harte
 Vrolijk als een engel rust,
 En zich wiegend in mijn armen,
 Nu eens scherist, dan streelt en kust;
 Als ter zijde van mijn hutje
 't Zilver beekje ruischend vliedt,
 En de maan ons dan beluistert,
 God hoe dankt u dan mijn lied.
 Met een kus doet zij me ontwaken;
 Reeds bij de eerste morgenstraal
 Juicht ze 't blijde zonlicht tegen,
 Zit met mij aan 't ochtendmaal;
 Spoed haar dan, van dart'le kind'ren,
 Naar den arbeid blij van van ziel,
 Spint het vlas, dat ik haar bouwde,
 Op haar vaardig snorrend wiel.

Zij is altijd blij en lustig,
 Als ze iets teeders mij vertelt;
 O wat is die man gelukkig,
 Die zich nooit om rijkdom kwelt.
 Arm en nedrig is mijn hutje,
 Want de vrede woont er in.
 God geef mij altijd dien zegen,
 Dat ik vergenoegdeid min.

Nº. 46. Veldzang.

Zijt gegroet, geliefde velden,
 En gij nedrig rieten dak;
 Hier, ELIZE, woont de vrede,
 Die zoo vaak den vorst ontbrak;
 In ons hutje, *bis*.

Rolt ons leven, zonder kommer, zonder druk;
 Deugd en onschuld zijn de schatten,
 Liefde en vrijheid ons gelak. *bis*.
 Zou 'k, o vorst, uw lot benijden,
 Neen, veel zorgen zijn uw lot;
 Al kon 'k een paleis bewonen,
 O daar vond ik geen genot,
 Al uw glorie *bis*.
 Al uw rijkdom zijn voor mij een ijzer juk,
 Deugd en onschuld zijn de schatten,
 Liefde en vrijheid ons geluk, *bis*.

Hoor de donder, hoe verschriklijk
 Vliegt de bliksem over d' aard',
 Doch zij treft de hooge spitsen,
 Daar zij 't nedrig hutje spaart:
 Veilig leef ik, *bis*
 In mijn hutje, zonder kommer, zonder druk,
 Deugd en onschuld zijn de schatten,
 Liefde en vrijheid ons geluk. *bis*.

Nº. 47. Vriendenzang.**Wijze. *Taptoe der Mariniers.***

Laat ons eendragt zamen binden,
 Braven! vreugd bekoort on dan;
 Nimmer vuigen laster vinden,
 Die de vreugde storen kan;
 Laat een ander ons benijden, *bis*
 Ja wij willen, ja wij willen, ja wij willen ons verblijden, *bis*.
 Zanglust blijv' ons welbehagen,
 Vriendschap legt een vasten band,
 Breng' in dezen kring geen klagen,
 Hier biedt vrolijkheid de hand;
 Kwelt ons kommer, drukt ons zorgen, *bis*.
 Wij verbannen, wij verbannen, wij verbannen die tot morgen. *bis*.

Nº. 48. Het Avonduur.

Daal avondstond, daal van d' azuren transen,
 Spreid over ons 't gewenschte duister weêr,
 Daal, vreedzaam uur! op sombre wolken neêr,
 Wijk, trage dag, en doof uw heldre glanzen:
 Hem, wie de dag berooft van zijn vriendin,
 Is 't avonduur de dageraad der min. *bis*.
 Zoodra Auroor, in 't oost der helft ontloken,
 Haar rozen strooit in purperkleurig dos,
 Groet het gevleugeld' zangrenkoor van 't bosch.
 De Morgenster, in 't bladrijk woud gedoken;
 Maar voor een hart, dat wacht op zijn vriendin,
 Is 't avonduur de dageraad der min. *bis*.
 Vergeefs op haren gouden troon gezeten,
 Verdrijft de Zon de vale donkerheid;
 Waaneer ze op d' aard' heur glinst'rend licht verspreidt,
 Blijft voor mijn ziel nog nachtelijk duister zweven.
 Voor 't brandend hart, dat haakt naar zijn vriendin,
 Is d', avondstond de dageraad der min, *bis*.

N^o. 49, Strijdzang der Bataafsche Vrouwen.

Ja wij vrouwen,
 Wij aanschouwen,
 Wij bezielen d' eedlen strijd,
 Wat is 't leven,
 Zoo uw sneven,
 't Heilig Vaderland bevrijd. *bis*.

't Is een doorgaan,
 't Is een voorgaan,
 Naar der goden heiligdom,
 En wij vinden,
 Onze vrinden,
 In het *Walhalla* weerom. *bis*.
 Laat het stroomen,
 Langs de zoomen,
 Langs de boorden van den Rijn,
 Geen Bataven
 Worden slaven,
 Elk kiest dood of vrij te zijn! *bis*.

Laten helden,
 Thans op velden,
 Vrij door onzer Vadren moed,
 Zich verheugen,
 In de teugen
 Van het vuige vijands bloed, *bis*.
 Keert dan strijders
 Als bevrijders
 Van den vaderlandschen grond,
 Wij verwachten,
 Na het slagten,
 Uw aan boezem, hart en mond. *bis*.

N^o. 50. Holland boven al.

Wijze: *Aan alle meisjes van de stad.*

Van alle *Landen* hier op aard,
 Is Holland mij het meeste waard,
 Het bloeit door 's Hemels zegen, *bis*.
 Geen goud bedekt het in den schoot,
 Maar werkzaamheid verdiend het brood,
 In ruimte er allerwegen *bis*.

Van alle *Talen* hier op aard,
 Is Hollands taal mij 't meeste waard,
 Ze is zuiver van gebreken. *bis*.
 Op maagden lippen klinkt zij zacht,
 Een man kan nooit met forscher kracht
 Dan in het Hollandsch spreken. *bis*.

Van al de *Zeden* hier op aard,
 Zijn die van Holland 't meest mij waard,
 Waar zij niet zijn bedorven. *bis*.
 Gaan vreugde en godsdienst hand aan hand,
 Door moed en zeden heeft ons land,
 Zijn grootsten roem verworven. *bis*.
 Van al de *Meisjes* hier op aard,
 Zijn die van Holland 't meest mij waard;
 'k Wist nergens ze op te sporen. *bis*.
 Die zoo beminlijk zijn en goed,
 Dan die bij ons zijn opgevoed,
 In Holland zijn geboren. *bis*.

Van al de *Vrouwen* hier op aard,
 Zijn die van Holland 't meest mij waard;
 Zij doen ons gaan op bloemen. *bis*.
 Waar kan men meer op huwlijksmin,
 Op trouw en zorg in 't huisgezin,
 Dan hier in Holland roemen. *bis*.

Van al de *Dichters* hier op aard,
 Zijn die van Holland 't meest mij waard;
 Hoe voelen we ons ontgloeijen, *bis*.
 Wanneer er van hun godenlier
 Met zachtheid, kracht en edlen zwier,
 De schoonste zangen vloeijen, *bis*.

Van al de *Vorsten* hier op aard,
 Is Neêrlands Koning 't meest mij waard,
 Zijn welvaart is de mijne. *bis.*
 Geboren op denzelfden grond,
 Stond mijne wieg waar zijne stond,
 Mijn graf zal staan bij 't zijne. *bis.*
 Van alles wat men vind op aard,
 Is Holland mij het meeste waard;
 Want waar we ons ook begeven, *bis.*
 Naar Noord of Zuid, naar Oost of West,
 In Holland vindt men alles best,
 Lang, lang moet Holland leven! *bis.*

Nº. 51. Vriendenzang.

 Waar kan men beter zijn?
 Waar kan men beter zijn?
 Dan bij zijn beste vrienden!
 Daar er nooit geen twistend woord
 Hoe gering ook wordt gehoord;
 Gul van harte,
 Laat ons tarten,
 Die onze vriendschap stoort. *bis.*

 Kom vrienden! hoog geacht,
 Staak heden al uw klagt,
 Van 't geen wij ondervonden:
 Hier moet men nu vrolijk zijn,
 Ware vriendschap zonder schijn,
 Zal ons leven,
 En ons streven,
 Steeds tot genoegten zijn, *bis.*
 Zie hoe het schoon geslacht,
 Door ons zoo hoog geacht,
 De vreugde doet vergrooten. -
 Dat deez' dag geheiligd zij,
 En wij vergenoegd en blij,
 Gul verkeeren,
 Laster weren,
 Dan zijn wij ergens vrij. *bis.*

 Nu 't glas weêr in de hand,
 Op ouderwetschen trant
 Gezongen en gedronken.
 Vrienden wat zijn wij verheugd,
 Thans geniet men gulle vreugd,
 Laat ons klinken,
 Laat ons drinken
 Ter eer der ware deugd. *bis.*

N^o. 52. Een Lied van Gelderland.

Kent gij dat land, waar ronde gulheid woont;
 Eenvoudigheid in taal en zeden woont;
 Natuur vol pracht, in maagdenfrischheid bloeit;
 Een zilv'ren stroom langs malsche beemden vloeit?
 Kent gij dat land? - Daarheen! daarheen!
 Dáár trekt mij 't hart, o mijn' geliefde, heen!

Mijn IDA! ja, ik ken dat schoon gewest,
 Waar gulheid nog en eenvoud zijn gevest,
 En waar natuur, met schatten rijk bestrooid,
 Gelijk een bruid aanminnig is getooid:
 't Is Gelderland! - Daarheen! daarheen!
 Dáá voer ik u, o mijn' geliefde, heen!

Kent gij dat land, vol heuv'len lagchend schoon,
 En koele dalen, waar de reine toon
 Des nachtegaals bij brongemurmur klinkt,
 Wanneer de zon aan d' avondhemel zinkt?
 Kent gij dat land? - Daarheen! daarheen!
 Dáá trekt mij 't hart, o mijn' geliefde, heen!

Dan klimmen wij die heuv'len vrolijk op,
 En staren, diep verrukt, van hunnen top;
 Dan rusten wij in 't fraaiste bloemendal,
 Bij voglenzang, aan beekjens van kristal.
 Mijn' IDA, kom! - Daar heen! daar heen!
 Trek dáár met mij, o mijn' geliefde, heen!

Kent gij dat land waarop het welig veld,
 De gouden vrucht van CERES golvend zwelt;
 POMONA'S ooft met keur van verwen gloort,
 En door zijn waas 't verlangend oog bekoort?
 Kent gij dat land? - Daarheen! daarheen!
 Dáár trekt mij 't hart, o mijn' geliefde, heen!

Dan wand'len wij dat golvend graanveld door
 En aad'men bloemengeuren op ons spoor;
 Dan lokt POMONA'S ooft ons tot genot,
 En 't zoet der min bekroond ons heilrijk lot.
 Mijn' IDA, kom! - Daarheen! daarheen!
 Trek dáár met mij, o mijn' geliefde, heen!

C TEN HOET, Jz.

N^o. 53. De Spinster.

'k Zat voor mijn deur en spon en zong,
 Een jong'ling hoorde mijne zangen,
 Hij was zoo schoon, hij lacht' mij toe,
 En rooder gloeide zijne wangen,
 Ik keek eens op en sprak geen woord, } *bis*.
 Ik zat beschaamd en spon al voort. } *bis*.

Hij zei mij vriend'lijk goeden dag,
 Trad bij me en scheen bedeesd te wezen,
 Ik werd zoo bang, de draad brak af,
 En 't hart!.... zoo sloeg het nooit voor dezen,
 Ik hecht' den draad, zoo goed ik kon, } *bis*.
 Ik zat beschaamd, en spon, en spon, } *bis*.

Liefkozend nam hij mijne hand,
 En lei die zachtkens in de zijne,
 Hij zag nog nooit een hand zoo schoon,
 Zoo blank, zoo poezel als de mijne;
 Hoezeer die lof mijn harte won, } *bis*
 Zat ik beschaamd en spon, en spon } *bis*
 Hij leunde toen op mijnen stoel,
 Terwijl hij 't fijne draadje roemde,
 En, met een hartelijken zucht,
 Vertrouwlijk mij zijn meisje noemde,
 Hij zag mij aan, ik sprak geen woord, } *bis*.
 Ik zat beschaamd, en spon al voort } *bis*.

Zijn wang kwam nader bij mijn wang,
 Daar 't helder oog nog teeder blikte,
 Toevallig raakte hem mijn hoofd,
 Dat onder 't spinnen zachtkens knikte,
 Hij kustte mij, ik sprak geen woord, } *bis*.
 Ik zat beschaamd en spon al voort. } *bis*.

Met ernst wees ik den jong'ling af,
 Dit scheen hem stouter nog te maken,
 Onstuimig vloog hij me om den hals,
 En kustte rood als vuur mijn kaken;
 Zeg, zuster! zeg, of 't wezen, kon; } *bis*.
 Dat ik in 't eind nog verder spon? } *bis*.

Nº. 54. De Natuur.

Zoete heilige natuur!
 O ontgloeï mij door uw vuur,
 Schenk mij, aan uw hand geleid,
 Hier reeds hemelzaligheid. 2 *bis*.
 Zoete heilige natuur! *bis*.
 Als mijn hart naar ruste dorst,
 Zink ik aan uw moederborst,
 Adem hooger wellust in,
 Smaak genot met ziel en zin. 2 *bis*.
 Zoete heilige natuur! *bis*.
 O hoe wel is 't mij bij u!
 'k Wil u lieven steeds als nu,
 Ach ontgloeï mij door uw vuur,
 Zoete heilige natuur!
 Ach ontgloeï mij door uw vuur; *bis*.
 Zoete heilige natuur! *bis*.

Nº. 55. Avondlied.

Wees welkom, o vriendelijke avond!
 Die 't reinste genoegens ons biedt,
 Gij zijt zoo verkwikkend, zoo zalig,
 Voor 't hart dat u dankbaar geniet.

Ja, welkom, o vriend van den moede,
 Gij zijt zoo verfrissend, zoo zoet;
 Gij zijt zoo verkoelend, zoo lavend,
 Wees welkom, wees hartlijk gegroet.
 Wanneer wij vertrouwlijk genieten,
 Daar boven de prachtige baan,
 De flonkrende starren aanschouwen,
 En 't licht van de vriend'lijke maan.

Als d' adem van bloemen en planten
 De lieflijkste geuren ons biedt,
 De bron en 't beekje ons verkoelen,
 En niemand ons hoort of bespiedt.

Als alles - als hemel en aarde,
 Ons 't beeld des Algoeden vertoont,
 Die boven de maan en de starren,
 In luister en heerlijkheid woont,
 Dan kunnen wij 't onheil vergeten,
 De zorg en het leed van den tijd;
 Dan is het gevoel onzer harten,
 Der zuiverste liefde gewijd,
 Dan juichen wij dankbaar, en vieren,
 In 't plegtig vertrouwelijck uur,
 Een feest van de hoogste verrukking,
 Ter eere der schoone natuur.

N^o. 56. Het genot des Levens.

Wijze: *Hoe heerlijk rijst de morgen; of: Mich fliehen alle Frenden.*

Genieten wij het leven,
 Zoo lang ons d' aarde draagt;
 Hij, die 't ons heeft gegeven,
 Is die 't genot ook vraagt,
 't Ontwijken van de levensvreugd
 Is 't kenmerk niet van echte deugd,
 Die adelt waar zij leeft; *bis*.
 Want alles roept ons tegen:
 Geniet wat God u geeft!

Het koeltje dat door 't lover
 Met zoet gefluister speelt,
 Brengt ons de geuren over,
 Waarmeê de bloem ons streeft,
 Natuur wijd ons haar shoone dos,
 De wijnrank d' opgezwollen tros,
 Die ons haar sappen biedt; *bis*.
 En alles roept ons tegen:
 Weest dankbaar en geniet!

Genieten schenkt gevoelen,
 Gevoelen schenkt de deugd;
 De deugd is ons bedoelen,
 De bron van nieuwe vreugd.
 Die altijd ontevreden mort,
 Nooit door 't genot gezaligd wordt,
 Kent zijn bestemming niet; *bis*.
 Want alles roept ons tegen:
 Weest dankbaar en geniet!

Als onze tranen vlieten,
 Op 't somber grafgesteent',
 Kan nog het hart genieten,
 Hoezeer het oog ook weent.
 De traan vloeit om het droef gemis,
 De ziel weet dat zij eeuwig is,
 Verheven boven 't lot; *bis*.
 't Bewustzijn van 't hereenen,
 Schenkt zelfs bij 't graf genot.
 Vliedt dan onze aardsche vreugde
 Met onze dagen heen,
 Het loon van onze deugden
 Is boven - geen geweent.
 Daar smaken wij het reinste genot,
 Dat streelt de ziel het zaligst lot,
 Dat haar bestaan ons biedt; *bis*.
 Daar roept ons d' Engel tegen:
 Weest dankbaar en geniet!

Nº. 57. Tevredenheid.

Dat vorsten zich gelukkig noemen,
 Wanneer de kroon hun schedel siert!
 Dat helden op hun daden roemen,
 Wanneer de faam hun kruin lauriert!
 'k Heb nooit om magt noch eer gebeden; } *bis*.
 Een dwaas, die daar zijn heil in vindt. } *bis*.
 'k Ben dubbel met mijn lot tevreden, } *bis*.
 Als mij mijn meisje maar bemint. } *bis*.

't Paleis heeft in mijn oog geen waarde,
 Als ik daar mijne dierbre mis;
 Een hemel is mij 't stulpje op aarde,
 Als mijn beminde bij mij is;
 't Is daar dat ons de min verëngelt, } *bis*.
 't Genoegen onze harten boeit; } *bis*.
 Wanneer ons, arm in arm gestrengeld, } *bis*.
 De reinste liefde 't hart doorgloeit. } *bis*.

Een meisje heb ik mij verkoren,
 Dat rozen op mijn paden strooit;
 Haar heb ik eeuwig trouw gezworen,
 En dezen eed verbreek ik nooit.
 Zij is mijn eenigst heil op aarde, } *bis*.
 Ja, als uw' dierbre wedermin } *bis*
 Mij maar beloont, o da{problem>, mijn waarde! } *bis*.
 Ruil ik u voor geen Koningin. } *bis*.

Nº. 58. Bruilofts-Liedje.**Wijze: *Gij die thans met mij zijt ter jagt***

Den Bruidegom zij *gloria*, bibas.
 Zijn liefdekroon *victoria!* bibas.
 Lang dure de *harmonia*
 Van aller *amicitia!*
 Bibas, bibas, bibas!

O Bruid! zoo vol van *gratia*, bibas.
 De liefde schenk' haar *omnia*, bibas,
 Des levens hoogste *gaudia!*
 Men zing ook tot haar *gloria!*
 Bibas, bibas, bibas!

Op 's Bruigoms *vigilantia*, bibas.
 En op der Bruid *constantia!* bibas,
 Laat klinken al de *pocula*
 Van druivensap *plenissima!*
 Bibas, bibas, bibas

Dat alle hun *negotia*, bibas.
 Voorspoedig ga en *prospera:* bibas.
 Nooit hebben zij *contraria*,
 Maar pret in *abundantia!*
 Bibas, bibas, bibas!

Zoo bloei, door liefdes *gratia*, bibas,
 Hun heil, bij 's levens *ardua*, bibas
 Tot aan de hoogste *sidera*,
Per saeculorum saecula!
 Bibas, bibas, bibas!

Nº. 59. Schilders-Lied.

Schilders moeten leven,
 Klinken, drinken, zoo als 't hoort,
 Hier wat nemen, daar wat geven,
 Zoo komt best een schilder roort:
 't Schoon geslacht faldera,
 Houdt hij steeds, traldera,
 In hooge waarde;
 Maar zijn godheid op deez' aarde } *bis*.
 Moot alleen Pictura zijn. } *bis*.
 Schoone oogen, fraaije handen,
 Blanke boezem, kleine mond,
 Rozen koontjes, witte tanden,
 Zijn hem 't liefst op 't wereldrond:
 Meisjes lief, faldera,
 Houdt hem steeds, traldera,
 Als man in waarde,
 Maar zijn godheid, *enz*

't Sap der druiven, nooit volprezen,
 Moet het schilders nectar zijn,
 BACCHUS mag zijn vriend wel wezen,
 Maar zijn afgod nooit de wijn;
 't Druivenbloed, faldera,
 Houdt hij steeds, traldera,
 In hooge waarde,
 Maar zijn godheid, *enz.*
 Klinkt en drinkt nu, waarde vrinden!
 't Welzijn van de schoone kunst,
 't Welzijn van uw welbeminde,
 Smaak nog lang haat hoogsle gunst;
 Klinkt en drinkt, faldera,
 Houdt de deugd, traldera,
 In hooge waarde,
 Maar uw godheid, *enz.*

N^o. 60. De Lente.

Daal, o langverwachte lente,
 Met uw hemelgaven neêr,
 Schenk ons bloem en blad en bloesem,
 Zend tot ons de voglen weêr!
 Daal met al uw zegeningen, } *bis*,
 Lang, verwacht! tot ons neêr. } *bis*,

Kom tot ons, o vreugdebrengrster!
 Kom, gelijk een jonge bruid,
 Spreid, op bergen en in dalen,
 Thans uw kleed der blijdschap uit,
 Kom tot ons, o vreugdebrengrster! } *bis*.
 Kom tot ons, o schoone bruid! } *bis*.

Dat uw adem, schepperinne!
 Nu alom het leven geev',
 Spelende door onze lokken,
 Ons met ambergeur omzweev',
 Dat uw adem, schepperinne! } *bis*,
 Nu alom het leven geev'! } *bis*,

Dat uw stemme, zanggodinne!
 Schater door der voglen keel,
 En alom uw komst verkondigd
 In het liefelijk gekweel,
 Dat uw stemme, zanggodinne! } *bis*.
 Schater door der voglen keel. } *bis*.

Kom, o schoone! wil niet toeven,
 Giet op ons uw zegen uit;
 Wij verlangen, - wil niet wijlen,
 Korn, o jonge schoone bruid!
 Stort, o wit niet langer toeven, } *bis*.
 Al uw, zegen op ons uit, } *bis*

N^o. 61. Krijgsmans-Lied.

Geen stand schenkt aan den mensch,
 Die vreugd, dat blijde leven,
 't Geen hij, een braaf soldaat,
 Een ware held kan geven.
 De krijgsman die in 't veld,
 Zijn Koning dient en eert,
 Vreest geenen Belg of hel,
 Of wat een ander deert.
 Schlenredin, Schlenredin, Schlenredin.

Geen prachtig huis of slot,
 Wil ik tot mijne woning;
 In mijne tent op stroo
 Slaap ik als eenen koning;
 Het hoofd rust op mijn goed,
 De mantel is mijn dek,
 En 'k slaap gerust en zacht
 Tot mij de tamboer wekt.
 Schlenredin, *enz.*
 Rukt 's vijands leger aan,
 En dondert 't om ons henen,
 Dan is voor ons het uur
 Van ware vreugd verschenen,
 Men rukt in 't wijde veld,
 Men strijdt voor land en vorst.
 En geene magt des Belgs
 Ontzet de vrije borst.
 Schlenredin, *enz.*

Als ik gestorven ben,
 Dan laat men mij begraven
 Met trom, trompet en zang,
 Gevolgd van vijftig braven.
 Drie salvo's schenkt men mij
 Voor 't laatst op 't heldenlijk,
 En deez' soldatenëer
 Voert mij naar 't hemelrijk.
 Schlenredin, *enz.*

Nº. 62. Ten Strijde.

Ten strijde, mijn broeders! ten strijde gegaan,
 Wat zou onze harten doen beven?
 Ten strijde, mijn broeders! het uurbreekt weer aan,
 Het teeken des slags is gegeven.
 Geen vreeze klemt de vrije borst,
 't Geldt de eer van Vaderland en Vont.

Ten strijde, mijn broeders! ten strijde gegaan,
 Voor ouders, voor maagden of woning;
 Ten strijde, mijn broeders! wij moeten verslaan
 D' ondankbre van Land en van Koning.
 Ten strijde, 't harte roept om wraak,
 Ten strijde, 't is een' heil'ge zaak!

Ten strijde, mijn broeders! ten strijde gegaan,
 Wij moeten verwinnen of sterven;
 Ten strijde, mijn broeders! dat, ook onza daên,
 Den lof van het nakroost verwerven.
 Het zwaard, mijn broeders! in de hand,
 Gij strijdt voor Vorst en Vaderland!

Nº. 63. Voorwaarts!

Voorwaarts zij ons eenig streven,
 Voorwaarts makkers! in het veld;
 Nooit meet ons de moed begeven,
 Voorwaarts meet de ware held

Koor.

Komt broeders! dan voorwaarts in 't strijden,
 Dit blijv' in 't gevecht onze leus;
 Wij zullen geen Belgen vermijden,
 Neen voorwaarts, blijft slechts onze keus!
 Vrolijk naar den slag gevlogen,
 Voorwaarts, makkers! zelfs in nood;
 Immer voorwaarts zij ons pogen,
 Daar vindt men den heldendood.

Koor.

Komt broeders! *enz.*

Mogt het lood ons hart doorboren,
 Voorwaarts klieve het de borst;
 Voorwaarts! hebben wij gezworen,
 't Vaderland en onze Vorst,

Koor.

Komt broeders! *enz.*

Nº. 64. Leve Vorst en Vaderland!

Wen vreemde magt onz' regten honen,
 En last'ren hem die ons gebiedt,
 Zijn weldoen met het zwaard beloonen,
 Vergeet dan Bat uw pligten niet
 Neem moedig 't zwaard in uwe hand,
 En leve Vorst en Vaderland! *bis*.

Ja, leve 't land waarin wij bloeijen,
 En hij, die voor ons welzijn leeft,
 Dat wij de daên des Belgs verfoeijen,
 Die Vorst en Land verraden heeft.
 Ons hart roept uit, door liefd' ontbrandt:
 Ja leve Vorst en Vaderland! *bis*.

Vraagt Vorst of Laad in nood ons leven,
 Het zwaard dan moedig aangejord,
 Hij die voor 't Vaderland mag sneven,
 Heeft, broedren! heilig bloed gestort.
 In nood het zwaard dan in de hand,
 En leve Vorst en Vaderland! *bis*.

Nº. 65. Het Aandenken.

Wijze: *Je pense à toi, dans les jours de l'absence*

Schoon ver van u, blijf ik steeds aan u denken,
 Geprangd door rouw, bijna verteerd door smart;
 Schoon dag noch nacht mijgoene rustkan schenken,
 Naar u alleen, naar u verlangt mijn hart,
 In 't somber bosch, in lagchende valleijen,
 Blijf mij uw beeld, gestadig aan mijn zij,
 Hoe 't grilziek lot, mij zuchten doet en schreijen,
 In oen woestijn blijf mij uw beeld nog bij, *bis*
 Niet in 't gewoel van rustelooze menschen,
 Of bij den rang die tijd en stand mij schenkt,
 Is 't groot Heeläl te klein voor mijne wenschen,
 Wanneer mijn hart aan uwe liefde denkt;
 Ja dit alleen vervul steeds mijn gedachten,
 Dikwerf des nachts zie 'k in den droom u nog,
 'k Klaag u mijn leed, gij deelt in mijne smarten,
 'k Ontwaak, helaas! o zoet en wreed bedrog, *b*.

Als ik herdenk die snel vervlogen tijden,
 Dan bloed mijn hart, daar'k onophoud'lijk ween,
 Genoten vreugd doet mij thans dubbel lijden,
 In angst en smart vliên mijne dagen heen,
 Wanneer op aard geen ramp mij meer kan storen,
 Mijn koud gebeent' ter grafplaats wordt geleid,
 Dan zal mijn geest, schoon fluistrend, u doen hooren,
 'Ik min u, ja zelfs in de eeuwigheid!' *bis.*

N^o. 66. Bezigheden.

Wijse: *Je pense à toi, dans les jours de l'absence.*

De een mint het hof en 't wuft gewoel der steden;
 Kruipt voor de mode en 't vorstelijk bevel;
 Stelt zijn verdienste in zich met smaak te kleeden;
 Heet huwlijkstrouw en liefde kinderspel;
 Hoopt op 't salet het hoogst geluk te vinden;
 Veinst zich uw vriend en streelt uw hoop metwaan;
 Leeft naar den tijd, en draait met alle winden;
 Is slaaf van vorst en beul van d' onderdaan. *bis.*

Een ander wil de wetenschappen zoeken;
 En kocht daartoe all' wat hij koopen kon;
 Begaapt den muur met fraai vergulde boeken,
 Enwaant zich ruim zoo wijs als SALOMON.
 Een derde poogt al 't goud der aard' te omvatten,
 Dat stom metaal is al zijn zielbegeer;
 Hij sluit zich eenzaam op, bij al zijn schatten,
 Staart op het goud en wenscht nog telkens meer. *b.*
 Mij kan geen wufte pracht van 't hof bekoren.
 Geen ijdlle waan van wijs te willen zijn;
 Ik gun den vrek zijn volle goudtrezoren,
 En kies het waar geluk voor valschen schijn;
 'k Belach het heil waarnaar de dwazen zwoegen;
 Op 't eenzaam veld, aan 't hart der beste vrouw,
 Vind ik, in middenmaat, mijn vergenoegen,
 Stel mijn geluk in liefde en huwlijkstrouw. *bis.*

Heeft de eer of 't goud wel ooit een heil geschonken,
 Een stoorloos heil, zoo groot als 't veld mij biedt?
 Schoon star en lint, op hart en schouders, blonken,
 De hoov'ling vindt het waar genoegen niet.
 Wie zal den dwaas geleerd, bij boeken, noemen?
 En 't goud bereidt den vrek het zwaarste juk,
 Ik zit aan tbeekje, om krans mijn hoofd met bloemen,
 Omhels mijn gade en smaak het hoogst geluk. *b.*

Nº. 67. De Echo.

KAREL minde ROZA teêr,
 Met al 't vuur den jong'ling eigen;
 ROZA minde KAREL weêr,
 Maar zijn pligt gebood hem 't zwijgen,
 Beider stand was ongelijk,
 KAREL arm en ROZA rijk;
 Slechts in 't veld kon KAREL klagen,
 En aan d' echo ROZA vragen;
 Maar dan riep ons d' echo na....
 ROZA.... ROZA!!

Bleek, en soms in 't oog een traan,
 Zag men d' arme KAREL werken,
 En als d' arbeid was gedaan,
 Dwaalde hij door laan en perken,
 Tot hij 't liev'lingsplekje vond,
 Waar zoo vaak zijn ROZA stond.
 Dan, dan knielde KAREL neder,
 'Dierbre ROZA!' riep hij weder,
 En dan baauwde d' echo na....
 ROZA.... ROZA!!

Menig bange zucht in 't land,
 Had de nachtwind reeds gedragen,
 KAREL steeds gewoon aan schand,
 KAREL steeds gewoon aan 't klagen,
 'ROZA! ROZA!' snikt hij luid,
 'ROZA zijt ge een anders bruid;
 Hebt go een minnaar? min hem hartlijk,
 Min hem ROZA,' riep hij smartlijk;
 Ook nu riep hem d' echo na....
 ROZA.... ROZA!!

Maar op eens voelt hij zijn hart
 Met een' nieuwen gloed verwarmen,
 Zie daar 't eind van 's jonglings smart,
 ROZA klemt hem in haar armen,
 'KAREL,' zegt zij, 'gij zijt mijn!
 Eeuwig zal ik d' uwe zijn!
 Wie kon KARELS vreugd nu melden?
 ROZA'S naam klinkt langs de velden.
 Nu ook riep hem d' echo na....
 ROZA.... ROZA!!

Nº. 68. Nerine.

Gij zijt mijn vreugd, mijn lust, mijn al!
 Verzekert DAMON mij,
 En waar ik huppel, zit of sta,
 Is DAMON aan mijn zij!
 Hij fluit en zingt, hoewel ik knor,
 En zeg ik hem: 'loop heen!'
 Dan zegt, op mijnen bitsen toon,
 De deuguet, lagchend: 'neen!'

Gewis, de drommel huist in hem,
 Daar hij mij telkens plaagt,
 En vleit, dat ik de felle smart
 Zal stillen die hij draagt.
 Laatst vroeg ik: 'DAMON, welk een gunst
 Hoopt gij dan toch van mij?'
 En 't antwoord was een stille zucht,
 En i..... ik..... ik bloosde er bij!
 Schonk DAMON, gister mij deez' ring
 Tot zijn gedachtenis,
 Ik reken, dat die kermisgift
 Half loon voor 't plagen is;
 Want, ga ik 's morgens vroeg naar 't veld,
 De knaap verzelt me er heen;
 En keer ik huiswaarts 's avonds laat,
 Ik wandel nooit alleen.

Dan streelt hij mij langs wang en kin,
 Of trekt aan strik en lint;
 En roep ik; foei! en zie ik zuur,
 Hij schijnt dan doof en blind!
 Wat jonge DAMON toch bedoelt?
 Heb ik mij vaak gevraagd;
 Want liever nog met hem getrouwd:
 Dan langer zóó geplaagd!

Nº. 69 Het Meisje uit vreemde streek.

Bij arme herders, in de dalen,
 Verscheen, met ieder jeugdig paar,
 Als de eerste leeuwrik rond gaat dwalen,
 Een Meisjen schoon en wonderbaar.
 In einem Thal, bey armen Hirten,
 Erschien mit jedem jungen Jahr,
 Sobald die ersten Lerchen schwirrten,
 Ein Mädchen, schön und wunderbar.

Zij was niet in het dal geboren,
 Men wist ook niet van waar zij kwam,
 Maar spoedig was haar spoor verloren,
 Zoodra weêr 't meisje afscheid nam.

Haar aanzijn deed de borst ontgloeijen,
 Daar ze om zich hemel-wellust spreidt;
 Haar aanblik wist het hart te boeijen,
 Maar duldde geen vertrouwlijkheid.

Zij voerde bloemen aan en vruchten,
 Gekweekt in ander zonnevuur,
 Op andren grond en andre luchten,
 In een gelukkiger Natuur.

Zij bood een ieder van haar gaven,
 Deez' vruchten, genen bloemen aan;
 De jeugd, de grijsheid aan de graven,
 Geen moest vergeten huiswaarts gaan.

Die kwam, mogt vrij zich welkom noemen.
 Doch naakten twee Gelieven haar,
 Dan reikte zij de schoonste bloemen,
 De beste gaven aan het paar.
 Sie war nicht in dem Thal geboren,
 Men wuszte nicht, woher sie kam;
 Doch schnell war ihre Spur verloren,
 Sobald das Mädchen Abschied nahm.

Beseligend war ihre Nähe,
 Und alle Herzen wurden weit;
 Doch eine Würde, eine Hohe
 Entfernte die Vertraulichkeit.

Sie brachte Blumen init und Früchte,
 Gereift auf einer andern Flur,
 In einem andern Sonnenlichte,
 In einer glücklicker Natur;

Und theilte jedem eine Gabe,
Dem Früchte, *jenem* Blumen aus,
 Der Jüngling und der Greis am Stabe,
 Ein jeder ging beschenkt nach Haus.

Willkommen waren alle Gäste;
 Doch nachte sich ein liebend Paar,
 Dem reichte sie der Gaben beste,
 Der Blumen allerschönste dar.

SCHILLER.

Nº. 70. De Hoop.

Hopen! hopen! - als de ontwaakte lente,
 Blaast gij 't leven langs 't verstorven veld!
 Troostend klinkt een slem door 's levensloop:
 'Alles endt eens!
 Alles wendt eens!
 Nooit misleidt de hoop!' *bis*.
 Gij teelt bloemen op de barste heide!
 Gij scheidt licht uit digte duisternis!
 Troostend klinkt uw stem door 's levensloop:
 'Alles endt eens!
 Alles wendt eens!
 Nooit misleidt de hoop!' *bis*.

H.H. KLIJN.

Nº. 71. Verlangen.

Wat toeft gij, die, in 't eenzaam duister,
 Gelijk een engel voor mij zweeft!
 Wat toeft gij, die me een zacht gefluister
 Als mij bestemd, verkondigd heeft! *bis*.

Ik reik, van zoeten waan bedrogen,
 Mijne armen naar uw beeldt'nis uit,
 Zij deinst terug, zij is vervlogen,
 En laat me alleen der smarten buit! *bis*.
 Wat toef gij, dat een vruchtloos haken,
 Als middagbrand, mijn bloei verzeug,
 Zal nooit! ach nooit, de stond genaken,
 Die u mijn wenschen tegenbreng! *bis*.

Genees het hart, aan u geschonken,
 Eer 't in zijn duldeloos wee verkwijn;
 En laat, uit uwe hand gedronken,
 Mij 's levens kelk tot vreugde zijn! *bis*.

A.C.W. STARINCH VAN DEN WILDENBORCH.

N^o. 72. Aan den Nachtegaal.

1.

Waarom, lieve kleine zanger,
 Waarom hoort men u thans niet?
 Waarom laat ge ons vruchtloos wachten,
 Op uw horibetcovrend lied!
 Vel verlangen slaan wij d' oogen,
 Telkens naar 't geboomt' omhoog,
 Waar uw grilligheid zoo dikwerf,
 Onmeêdoogend ons bedroog:
 Naanwlijks slaakt ge een enkel toontje,
 Of gij zwijgt weer eensklaps stil.
 Hebt gij, lieve kleine vogel,
 Ook al een verkeerden wil!
 Gaat het u gelijk veel menschen,
 Die steeds morrend, nooit voldaan,
 Als onnutte dwaze wezens,
 In Gods schoone schepping staan?
 Kwellen u ook somtijds luimen,
 Sticht ge ook onheil en verdriet?
 Neen, dat doen alleen de menschen,
 Maar gij, lieve vogel niet. *bis.*

2.

Neen, het zijn slechts de onweêrsbuijen,
 In dit anders schoon seizoen,
 Die u, tegen onz' verwachting,
 Nog aanhoudend zwijgen doen.
 Daarom schuilt gij met uw kopje,
 Onder 't welig elzenbland;
 Wensch'lijk waar' het dat de mensch ook
 Deze levenswijsheid hadd'!
 Nimmer zou hij dan bedillen,
 Wat een wijze Vader doet,
 Gaarne ook onder tegenheden,
 Biddend zegen: 'God is goed!'
 Doch, waar dwaal ik, lieve vogel!
 Gij verslaat mij immers niet,
 Schoon ik u zoo hart'lijk gaarne
 Mijne zwakke toonen bied?
 Kom maar spoedig, kleine zanger!
 Kom in warmen zonneschijn,
 Dan zal nog 't genot der vriendschap
 Ook door u vermeerderd zijn. *bis.*

FENNA MASTENBROEK.

N^o. 73. De Nederlandsche Taal.

Solo.

Kent gij schooner taal op aarde,
 Dan de taal van Nederland,
 Als ze in vaderlandsche zangen,
 't Vaderlandsche hart ontbrandt? *bis.*
 Treffend klinkt ze op minnaars lippen,
 Als zij zacht daarhenen vloeit,
 Als zijn mond met zoete woorden,
 Klaagt het vuur dat hem doorgloeit,
 Heerlijk als ze ia red'naars woorden,
 't Waar gevoel voor 't schoone ontbrandt;
 Of door korte kracht'ge spreuken,
 Ons de deugd in 't harte plant.
 Maar het krachtigst zal zij blijven,
 Als zo 't Neêrlandsch hart ontbrandt;
 En in volle stoute toonen
 Klinkt voor Vorst en Vaderland. *bis.*

Koor.

Ja! wat ook de trotsche vreemd'ling,
 In zijn onkunde op ons smaal',
 Zoet en krachtig, rijk en vloeiend, } *bis.*
 Is de Nederlandsche taal! } *bis.*

T.D.K.

N^o. 74 Aan den Vader des Vaderlands.

Voor God geknield, het hart geroerd,
 Met tranen in het oog,
 Die dankerkent'nis leken doet,
 Ontlast uw kroost, het vol gemoed
 En zendt zijn bede omhoog *bis.*
 Uw naam, uw roem, uw deugd is groot,
 O Vorst, 's Volks liefde waard!
 Die, door de reinste menschenmin,
 De VADER zijt van 't huisgezin,
 Dat rond uw' troon zich schaart. *bis.*

Wij zweren 't, bij der Vadren God,
 In 't heiligst oogenblik,
 U, WILLEM, Neêrlands oogelijn,
 U, VADER, houw en trouw te zijn
 Tot onzen jongsten snik. *bis.*

De Hemel, die de harten kent,
 En neêrlacht op uw' troon,
 Spare u voor 't dierbaar Nederland;
 Zijne eeuwig zegenrijke hand
 Beschikke uw deugd haar loon. *bis.*
 Hier droeg uw kruin, op onzen grond,
 Den bloemenkrans der jeugd;
 Thans siert de lauwer u het hoofd;
 Eens kroone u 't zilver onverdoofd,
 Dat grijsheid schenkt aan deugd. *bis.*

Zie, Wijze Koning, gunstig neêr,
 Op 't offer van mijn hand;
 U, WILLEM, noem ik onverbloemd,
 Zoo als elk trouw Bataaf u noemt:
 'Den VADER VAN ONS LAND!' *bis.*

J.J.F. WAP.

N^o. 75. Aan Neêrlands Moeder.

U, teedre Moeder, zij het lied,
 Het dankbaar lied geheven,
 Die, zonder purper, staf of kroon
 In 't Neêrlands harte zit ten troon
 En eindeloos zult leven. *bis.*

Daar staat uw naam, bij WILLEMS beeld,
 In eeuwig schrift gedreven;
 En zal bij Bato's laatst geslacht,
 Door eendragt vrij en groot in magt,
 Nog op elks lippen zweven. *bis.*
 Vorstin, moge u het minnend kroost
 Den naam van Moeder geven,
 Die naam stijgt biddend uit ons koor,
 En dringt tot 's Hoogsten zetel door,
 Waarvoor de Cherubs beven, *bis.*

De Muze heeft, in glansend licht,
 Uw' kunstroem neêrgeschreven;
 Reeds vlecht der Godsdienst reine hand
 Uw kroon voor 't eeuwig Vaderland,
 Ten prijs van 't Christ'lijk streven.

Voor Neêrlands Moeder zij dan 't lied
 In Zuid en Noord geheven,
 Die, zonder purper, staf of kroon,
 In 't Neêrlandsch harte zit ten troon
 En eindeloos zal leven! *bis*.

J.J.F. WAP.

N^o. 76. Zóó moet het zijn.

Ach wat zou de wereld wezen,
 Moest zij zonder Meisjes zijn!
 En met Meisjes zonder Jongens,
 Was 't ook maar een rampwoestijn.
 Jongens bij Meisjes, ja, Loeris bij Loerisje,
 Jongens bij Meisjes, ja, zóó moet het zijn.

Meisjes zitten bij elkander,
 Reppen rust'loos priem en naald;
 Maar het ledig harte zegt haar
 Dat in haren kring iets faalt.
 Jongens bij Meisjes, *enz*.

Jongens zetten zich in 't ronde,
 Rookten lucht en wolken zwart,
 Maar zij missen lieve Meisjes,
 En hun vreugd raakt nimmer 't hart.
 Jongens bij Meisjes, *enz*.
 Meisjes bij elkaar gezeten,
 Drinken koffij, slechts, en thee,
 En, helaas! de warme dranken
 Brengen niets dan onheil meê.
 Jongens bij Meisjes, *enz*.

In der Jongens ruwe kringen
 Staat nooit glaasje stil noch flesch,
 En de rampen van het zwelgen
 Leert men bij HIPPOCRATES.
 Jongens bij Meisjes, *enz*.

Doch als Jongens bij de Meisjes,
 Meisjes bij de Jongens zijn,
 Proeft men slechts maar thee en koffij
 En men drinkt er matig wijn.
 Jongens bij Meisjes, *enz*.

Maar men leeft gezond en vrolijk
 Bij de koffij, thee en wijn,
 Als maar Jongens bij de Meisjes,
 Meisjes bij de Jongens zijn.
 Jongens bij Meisjes, *enz.*

Hoort men Meisjes, afgezonderd,
 Redekav'len onderling,
 't Onderwerp dan van haar kouten
 Is slechts eenig zielloos ding.
 Jongens bij Meisjes, *enz.*

Jongens in hun zamenkomsten,
 Voeren elk om strijd het woord,
 Doch een nuttig woord van stichting
 Wordt ook zelden daar gehoord.
 Jongens bij Meisjes, *enz.*

Maar een woord van vuur en leven,
 Dat *en* hart *en* zinnen streelt,
 Hoort men dan als beider kunne
 't Zoet gezelschap zamen deelt.
 Jongens bij Meisjes, *enz.*

In het kort, hoe men 't beschouwe,
 Alles is maar vreugd in schijn,
 Als geen Jongens bij de Meisjes,
 Meisjes bij geen Jongens zijn.
 Jongens bij Meisjes, *enz.*

N^o. 77. De Citadel van Antwerpen.

Laat waaijen uw Staatsvlag, die roemrijke vaan,
 O Neêrland, van masten en wallen;
 Uw fiere bezetting heeft wondren gedaan,
 Eer 't Antwerps kasteel is gevallen.
 CHASSÉ en de zijne verheffen hun kruin, } *b.*
 En oogsten de hulde des menschdoms op'tpuin. } *b.*

Nu keeren zij weder met krijgsloof getooid,
 Die helden, na droevige dagen,
 't Rapier op de zijde en de vaandels ontplooid,
 Uit Fransche gevangnis ontslagen.
 En waar zij verschijnen en roeren de trom } *b.*
 Begroet, hen 't hoezee van den Landzaat alom. } *b.*

Ruist stroomen van de Maas en IJssel en Rijn,
 Hun welkom in 't vaderland tegen,
 En schoone wier lofspraak hun dierbaar zal zijn,
 Strooid lof en gebloemt' op hun wegen,
 Dat aller triomflied en hurah ook daarbij } *b.*
 Het loon van CHASSÉ en hun dapperen zij. } *b.*

Nº. 78. Nationaal Lied.

Gezongen door vestig Jongelingen, op het Fregat MINERVA, ter reede van Vlissingen, bij gelegenheid dat Zijne Koninklijke Hoogheid den Prins van Oranje, hetzelfde met een bezoek vereerde, op den 95 Julij 1831.

Wijze: *Te souviens tu etc.*

Herinnert ge u, sprak laatst een onde krijger,
 Dien schoonen dag, dat Neêrlands heldental,
 Euroops tiran, dien nooit yezaden tijger,
 Stortte in zijn vaart, en bragt ten wissen val?
 Hoe *Nassau's* telg ons wees het pad der glorie,
 Zijn heldenbloed ons werd ten vredeboô?
 Dien dag ran roem voor Nederlands historie? } *bis.*
 Het is, het was *de dag van Waterloo.* } *bis.*

Herinnert ge u, hoe op de woeste baren,
 Het Leeuwenkroost, door RUITERS schim geleid,
 Met Luipaard zaam, de slaafsche Christenscharen,
 Van 't ijzren juk des *Islams* heeft bevrijd?
 Slechts voor een poos in diepen nacht bedolven,
 Blonk weer op nieuw de glans onzes baniers,
 Die zegepraal op het gebied der golven: } *bis.*
 Het is, het was *de zege van Algiers.* } *bis.*
 Herinnert ge u, hoe in die hemelstreken,
 Waar zich verheft die trotsche Bato's stad,
 Een Sultan eens zijn woord dorst te verbreken
 Dat hij weleer zoo duur bezworen had?
 Maar 't dapp're kroost der ed'le Batavieren
 Verschijnt en heft alreeds den zegezang,
 Dien nieuwen roem voor Nederlands banieren } *b.*
 Het is, het was *de Roem van Palembang.* } *b.*

Herinnert ge u, doch neen! 'k voel 't, mijn toone
 Zijn veel te zwak voor den verheven lof,
 Laat, Barden, vrij Vorst WILLEMS deugden kroonen,
 Ik zink in 't niet, voor zoo veel prijzens stof;
 Ik stamel slechts mijn krijgsherinneringen,
 Dat ed'ler lied mijn zwakke stem vervang',
 Zoo zal ons kroost nog eens de glorie zingen } *bis.*
 Van *Waterloo, Algiers en Palembang.* } *bis.*

Nº. 79. Neemt het voor lief.**Wijze: *Toen Pierlala lag in de kist.***

Gij vergt mij, dat ik zingen zal,
 Dat heb ik niet geleerd.
 Mijn keel is schor, en ik wat mal;
 Maar als gij 't toch begeert,
 Welaan dan, luistert naar mijn lied,
 Maar zingen is mijn ambacht niet,
 En zoo u dit niet aan en staat,
 Loopt dan daar 't beter gaat.

Een mensch, dat is een aardig dier,
 Een wijfje is toch geen wijf;
 Een ieder malt op zijn manier,
 Is twee en drie geen vijf? -
 Een meisje is niet van hout gemaakt,
 Elk eet liefst dat hem 't lekkerst smaakt,
 En 't geen ik u verzekren kan,
 Mijn grootvaêr was een man.

Ik wensch de vrienden allemaal,
 Te leven menig jaar.
 Mijn beurs is plat en ik wat kaal,
 Twee hoenders maakt een paar.
 Een vogel is een pluimgediert,
 Een nachtuil veel in 't donker zwiert,
 En, zoo men in de boeken leest,
 Een varken is een beest.

Wanneer ik alles wel beschouw,
 Een kat heeft maar één staart;
 Een raaf is altijd in den rouw,
 Ook dan, wanneer hij paart;
 Maar 't wonderbaarste van dit all',
 Is, 't geen ik u verhalen zal,
 Dat, wie is 't, die 't gelooven zou,
 Mijn moeder was een vrouw.

In 't bed te slapen is geen kunst;
 Een haas slaapt in het veld.
 Stokslagen krijgen is geen gunst,
 Mooi praten geeft geen geld;
 Maar dat houdt men toch voor gewis,
 Dat ham met mosterd lekker is,
 En men gelooft in 't algemeen,
 Dat twee meer zijn dan één.

Het vrolijk zijn is onze wensh.
 Een trekmut is geen broek.
 Een boer lijkt zeer veel naar een' mensch.
 Struif is geen peperkoek.
 Een wind dat is geen onweêrs-slag,
 Al waar' het ook bij zomerdag;
 Maar dat is zeker en gewis,
 Dat liegen zonden is.

Jufvrouwen mondjes kussen fijn.
 Een pannenkoek is plat.
 Pompwater laat ik voor den wijn,
 Wie niet meer lust is zat.
 Een olifant die is geen mug.
 Een kemel draagt meer op zijn' rug,
 Dan zeven vlooijen kunnen doen.
 Een oorvijg is geen zoen.

Wanneer gij snorkers wordt gewaar,
 Zoo blaast eens, dat het kraakt,
 Het oude spreekwoord zegt ons klaar,
 Dat zingen dorstig maakt.
 Ik kan niet zingen zonder drank;
 De wijn geeft toon en maat en klank,
 En houdt toch altoos voor een les:
Elk liedje kost een flesch.

N^o. 80. Chanson Venetienne.

O Pescar tor dell' onda, Fidelin. *bis.*
 Vieni Pescar' in qu'a, } *bis.*
 Colla bella sua barca, } *bis.*
 Colla bella seneva, } *bis.*
 Fidelin, lin, la. } *bis.*

Che cosa vuol chio peschi? Fidelin, *bis.*
 L'amet, che m'ecara,
 Colla bella etc.
 Ti daro cento scudi, Fidelin. *bis.*
 Sta borsa ricama,
 Colla bella etc.

Non voglio cento scudi, Fidelin. *bis.*
 Ne borsa ricama,
 Colla bella etc.

Jo vu'on basin d'amore, Fidelin. *bis.*
 Che quel me pag hera,
 Colla bella etc.

**N^o. 81. Lof der Koffij.
Vrouwenlied.**

Wijze: *De wereld is in rep en roer.*

Laat ieder zingen naar zijn' zin,
Den lof van bier, of wijn, en min,
 Wij willen 't niet misprijzen; *bis.*
Doch zijn, op onze beurt, bereid,
Den nectar der gezelligheid
 In waarde te doen rijzen. *bis.*

Ja gij, o edel koffijnat!
Gij zijt het die 't genot bevat,
 Waarnaar zoo vele haken; *bis.*
Wat ware toch der vrouwen lot,
Kon niet de geurge koffijpot
 Haar zinnen vaak vermaken? *bis.*
De zachte scherts, de zoete kout;
Verloor gewis het geestig zout,
 Dat immer de aandacht boeide; *bis.*
En, na een algemeen gegaap,
Viel heel 't gezelschap wis in slaap,
 Zoo niet de koffij vloeide. *bis.*

Den vrede tusschen man en vrouw,
Zou men, ondanks opregte trouw,
 Veel minder zien betrachten, *bis.*
Waar' 't smaaklijk kopje koffij niet
Een tegengif voor 't stil verdriet,
 Als manlief zich laat wachten. *bis.*

Ja, ieder onzer stelt gewis,
Dat koffij onontbeerlijk is,
 Als heulsap in het leven! *bis.*
Lang bloeije dan de koffijplant,
En met haar d' eed'le handelstand;
 Zoo zal ze ons nooit begeven.

N^o. 82 De Blijgeestige.

Altijd moedig, altijd rustig,
 Altijd vrolijk, altijd lustig,
 Altijd vergenoegd en blij,
 Want wat deert de wereld mij? *bis*.

Al zit ik op geen Keizerstroon,
 Al torscht mijn hoofd geen Koningskroon,
 Al ben ik niet Hoog Welgeboren,
 Al draagt mijn borst geen ridderkruis,
 Al heb ik soms geen cent in huis,
 Al is mij nooit fortuin beschoren. *bis*.
 Altijd moedig, *enz*.

Al krijg ik nooit een vetten baard,
 Al proef ik nooit pastei of taart,
 Al vult geen wijn mijn feestbokalen,
 Al mag ik nooit een vriendenrei,
 Op keur van vreemde lekkernij,
 Door Fransche koks bereid, onthalen:

Altijd moedig, altijd rustig,
 Altijd vrolijk, altijd lustig,
 Altijd vergenoegd en blij,
 Want wat deert de weelde mij?

Al pronk ik nooit met kant of zij',
 Al siert geen goud of zilver mij,
 Al is mijn rok reeds kaal gesleten,
 Al draag ik nooit een nieuwen hoed,
 Al is de kas met linnengoed,
 Die Grootje naliet, lang vergeten.

Altijd moedig, altijd rustig,
 Altijd vrolijk, altijd lustig,
 Altijd vergenoegd en blij,
 Want wat deert de mode mij?

Al heeft mijn huis geen pronksalet,
 Al slaap ik op geen donzen bed,
 Al heb ik meubels noch tapijten,
 Al siert geen kroon mijn kamer op,
 Al moet ik ook zoo arm als JOB,
 Mijn leven in een hut verslijten.

Altijd moedig, altijd rustig,
 Altijd vrolijk, altijd lustig,
 Altijd vergenoegd en blij,
 Want wat deert de rijkdom mij?

Nº. 83. Aria.

Deez' aard schenkt twee bekoorlijkheden,
 De schoone Trouw en 't moedig Paard.
 D' een mint men om haar poez'ligheden,
 Een anderen om zijn snelle vaart.

D' een kan ons op het dons bekoren,
 Den anderen ons voldoen op 't veld;
 Doch die ze beiden toebehooren
 Heeft nooit bezwaard te zijn met geld.

D' een kust u, weet u 't hart te streelen:
 Dit meisje zingt een zachte toon;
 Met haar zult gij uw schatten deelen,
 Voor zoo veel liefde zoo veel schoon.
 In hare poez'lige arm gestrengeld,
 Ontziet gij, om die gunst, geen goud;
 Terwijl zij om uw schijven hengelt,
 Wordt gij op uw vermogen stout.

Die rijden wil past op zijn handen,
 Die minnen wil past op zijn geld,
 Deez' wet is reeds in alle landen
 Aan ieder van ons lang bekend.

Want rijdt gij eens het spoor bezijden,
 Of heeft de min u in de val,
 Dan vloekt gij 't minnen en het rijden,
 Een lege beurs bekroond het al.

Nº. 84. De lof van den Admiraal de Ruiter.

Wijze: Een roemrijk Keizer gaf weleer; of: Jadis un cèlebre Empereur.

Ja held DE RUITER! U zij d' eer;
 Steeds zullen wij Uw' glorie staven!
 Hoe d'wing'landij den Staat verneêr,
 Nog leeft G' in 't hart van Noerlands braven.
 Eer zij het vrije heldenstaal
 Van Neêrlands grootsten Admiraal!
 Wie vocht zoo stout voor Neêrlands vlag?
 Wie stelde 't vreemd geweld zóó palen?
 Wie steunde forscher 's Lands gezag
 Als Gij, door 't roemrijkst zegepralen?
 Eer zij *enz.*

Zag m' aan de Barbarijsche kust
 Onze eer gehoond, door d' Algerijnen;
 Dit ontuig, steeds op roof belust,
 Moest ijlings, door Uw vuist, verdwijnen.
 Eer zij *enz.*

Niet straff'loos zond de trotsche Brit
 U. BLAKE en ALBEMARLE tegen:
 Beiden op uwen roem verhit,
 Wist Gij dra van de zee te veggen.
 Eer zij *enz.*

Ook in het driedaagsch zeegevecht,
 Met 's vijands overmagt van schepen,
 Zag Eng'land, ras, het pleit beslecht,
 En zich, verwonnen, binnenslepen.
 Eer zij *enz.*

Hoe dond'rend klonk uw scheepskartouw
 In 't dreigend Chattam en Rochester!
 Men wist naauw' waar men vlugten zou,
 Voor Hollands fieren Roembevester.
 Eer zij *enz.*

Trouw ondersteund door TROWP en WITT'
 EVERTSZ, VAN NES en WASSENAREN,
 Mogt Gij, trots Franschman, Turk en Brit
 Met *Bezems* op Uw' masten varen.
 Eer zij *enz.*

Schoon blinkt Uw lof in 't eermetaal,
 In ridderorden, gouden keten
 En rijk gevest op 't heldenstaal....
 Maar wie kon ooit Uw grootheid meten!
 Eer zij *enz.*

Zoo lang dan nog een' heldenziel, -
 Ondanks den droeven loop der dingen,
 Den Landgenoot te beurte viel,
 Zal men, verrukt, Uw grootheid zingen.
 Eer zij *enz.*

Nº. 85. Aan de Vrouwen.**Wijze: *Venez, venez, dans mon parterre.***

Hoe treurig is de weg van 't leren,
 Zoodra hij ons ontsloten wordt,
 Daar ons de kommer overstort.
 En wij voor iedre noodvraag beven;
 Maar door der vrouwen teederheên
 Gevoelen we onze kwelling poozen,
 Zij strooijen bloemen om ons heen, } *bis.*
 En sieren onzen weg met rozen. } *bis.*

Hij, die, wanneer zijn krachten bloeijen,
 Op 't levenspad alléén wil zijn,
 Dwaalt in een dorre zandwoestijn,
 Waar niets dan scherpe doornen groeijen;
 Maar zoo hij liefde en schoonheid schat,
 En op een wederhelft mag roemen,
 Dan wordt terstond zijn levenspad, } *bis.*
 Versierd met keur van frissche bloemen. } *bis.*

Ja dankbaar schatten wij uw waarde,
 O dochters der bevalligheên!
 Gij toont, verzellende onze schreên,
 Ons een Ilisium op aarde,
 Laat dan voor ons uw harte slaan,
 Daar ge onze borst in vreugd doet gloeijen:
 En kweekt met zorg de roosjes aan, } *bis.*
 Die op ons graf eens zullen bloeijen. } *bis.*

Nº. 86. De Wanhopende Minnaar.**Wijze: *De wereld is in rep en roer.***

Zal ik, o fiere zielsvriendin!
 Van u, hoe teêr ik u bemin,
 Het jawoord nooit verwerven; } *bis.*
 Helaas! het leven valt mij zwaar,
 Ik moet gelijk een martelaar,
 Staag duizend dooden sterven. } *bis.*
 Maar 'k weet een middel voor mijn wond,
 Dus sprak ALCEST tot ROZEMOND,
 En zonder meer te zeggen, } *bis.*
 Klimt hij verwoed de trappen op,
 Maakt van zijn kouseband een strop,
 En gaat uit 't venster leggen. } *bis.*

Hier schreid hij bitter om zijn leed,
 En klaagt: al blijft gij stuursch en wreed,
 Ik sterf niet ongewroken; *bis*.
 Neen, schoone! 't is om u alleen,
 En vlugte schielijk naar beneên,
 Om eene pijp te rooken. *bis*.

Maar toen hij 't eten rooken zag,
 Riep hij zeer luid: hoe, 'k leef nog, ach!
 Moet ik nog langer lijden! *bis*.
 Fluks trekt hij 't blinkend staal van leêr,
 En met dat vreeslijk moordgeweer,
 Begon hij brood te snijden *bis*.

Doch midden onder 't avondmaal,
 Denkt hij weer om zijn liefdekwaal,
 Hij wil deur gift nu sneven; *bis*.
 Des opent hij een flesch met wijn,
 En laat, om ras ontzield te zijn,
 Zich noch een fleschje geven *bis*.
 Help Goôn! hoe raast, hoe woed hij weêr,
 Hij werpt zich op het rustbed neêr,
 En door een droom vol zorgen, *bis*.
 Benaauwt, bekommert, afgesloost,
 Rukt hij de dekens over 't hoofd,
 En slaapt tot aan den morgen. *bis*.

Hij gilt, ontwakend', overluid,
 Op nieuw zijn grievend hartzeer uit,
 Zijn drift wordt langs hoe grooter; *bis*.
 Hij grijpt, in zijn beklemde vuist,
 Een mes, en snijdt zich onbesuist,
 Een stuk met kaas en boter.

Maar ach! hoe drukt hem nu zijn kruis:
 Hij giert en tiert door 't gansche huis,
 Wijl hij zijn lief moet missen, *bis*.
 Ja loopt, van driften overmant,
 Straks naar den steilen waterkant,
 Om voor plezier te visschen. *bis*.

Juist kwam de schoone ROZEMOND,
 Hem in den frisschen ochtendstond,
 Haar hart uit weerman schenken; *bis*.
 Zoo acht gij uw bezit mij waard,
 Welaan, zegt hij, ja zeer bedaard;
 'Ik zal me 'er op bedenken.' *bis*.

N^o. 87. De Wanhopende Minnares.

Wijze: *De wereld is in rep en roer.*

Zal ik, ontrouwe minnaar! in
Mijn hart herdenken hoe veel min,
Ik aan u liet verwerven? *bis.*
Dan moest het barsten van malkaar,
O hoon, o spijt, die mij zoo zwaar
Benaauwd, en komt doorkerven. *bis.*

Dit kreeg ALCEST van ROZEMOND,
Tot zijn verwijt, niet ongegrond,
En zonder meer te uiten, *bis.*
Klimt zij verwoed fluks naar den top
Van 't huis, stoot daar een venster op,
En springt.... maar niet naar buiten, *bis.*

't Was juist naar binnen, en op 't lest,
Denkt ze aan de schoonheid van ALCEST,
Die haar schijnt langs zoo fraaijer, *bis.*
Zij vliegt de trap af, gansch t' onvreên,
Nu struikelt zij, zij breekt een been
Aan stukken.... van haar waaijer. *bis.*
Zij, die zich niet beschadigd zag,
Vaart voort, nu wil ik dezen dag
Verkorten al mijn lijden. *bis.*
't Is al te lang, ik wil veeleer
Met mijne puntschaar, deze keer,
Mijn halsdoek door gaan snijden. *bis.*

Haar woede nu, was deze maal
Zoo hevig als haar wanhoopskwaal,
Die zij niet kon verkroppen; *bis.*
Daarop slorpt zij een roemer wijn,
Met rotte.... zacht! hoe heet 't fenijn?
Ja, Rotterdamsche moppen. *bis.*

Dit ak'lig middel was het niet,
Dat haar onthief van 't bang verdriet,
Nu zoekt ze in alle hoeken. *bis.*
Vindt een pistool met kruid en lood,
Waarna zij straks haar borst ontbloot,
En.... gaat naar vlooijen zoeken. *bis.*

Dat is nog maar kopij der zaak,
 Riep zij, had ik u hier, mijn wraak
 Wierd gij gewis ten offer! *bis*.
 'k Zon u doen zien, wat ik vermag,
 Dra haalt ze een knipmes voor den dag,
 En steekt het in haar koffer, *bis*.

Zoo plaagt en drukt haar al de smert,
 Waardoor zij overweldigt werd,
 Zij wil ALCEST steeds missen, *bis*.
 En roept: 'ik ben mijn leven moê!'
 Fluks loopt zij naar de vijver toe,
 En gaat zich zelf verfrisschen. *bis*.

Gevallig werd ALCESTER daar
 Zijn schoone ROZEMOND gewaar,
 Die hij een kus wou schenken, *bis*.
 'Ei,' sprak ze, 'ALCESTER! zijt gij daar
 Ik heb mijn weermin nog niet klaar,
 Ik moet me eerst bedenken.' *bis*.

N^o. 88. Gezelschaps-Zang.

Wijze: *Gij die thans met mij zijt ter jagt.*

Die in JANUARIJ jarig is, sta op! *bis*.
 Die in Januarij jarig is,
 Zij welkom aan deez' vriendendisch!
 Sta op, sta op, sta op!

Die in die maand zijn jaar besluit, neem 't glas! *bis*.
 Die in die maand zijn jaar besluit,
 Drink 't glaasje tot den bodem uit.
 Drink uit, drink uit, drink uit!

Die Louwmaand is maar drommels guur, ja, ja! *bis*.
 Die Louwmaand is maar drommels guur,
 Maar 't wijntje smaakt ook bij het vuur.
 Zit neêr, zit neêr, zit neêr!

Voor elke volgende maand worden de acht eerste regels van vorig couplet, doch met verandering van de naam der maand, herhaald, behalve in October (de Wijnmaand) in December, zoo als zulks bij die maanden hierachter staat uitgedrukt, want dan moet er algemeen opgestaan en gedronken worden.

Februarij.

Die Sprokkelmaand is meê niet malsch; ja, ja! *bis*.
 Die Sprokkelmaand is meê niet malsch,
 Zij brengt zoo meen'ge flesch omhals.
 Zit neêr, zit neêr, zit neêr!

Maart.

Die Lentemaand die is er na, ja, ja! *bis*.
 Die Lentemaand die is er na,
 en geeft ook aan geen flesch genaê.
 Zit neêr, zit neêr, zit neêr!

April.

April, de moeder van het Gras, ja, ja! *bis*.
 April, de moeder van het Gras,
 Geeft afscheid aan het winterglas.
 Zit neêr, zit neêr, zit neêr!

Mei.

De Bloemaand brengt den zomergloed, ja, ja! *bis*.
 De Bloemaand brengt den zomergloed,
 En doet het minnend hart zoo goed.
 Zit neêr, zit neêr, zit neêr!

Junij.

Men wiede wat men wieden kan, ja, ja! *bis*.
 Men wiede wat men wieden kan,
 Slechts maar geen liefd' uit vrouw of man,
 Zit neêr, zit neêr, zit neêr!

Julij.

Het vee heeft 't dorre hooi van doen, ja, ja! *bis*.
 Het vee heeft 't dorre hooi van doen,
 Maar wij, wij kusschen liefst in 't groen.
 Zit neêr, zit neêr, zit neêr!

Augustus.

De Oogstmaand geeft ons smaaklijk ooft, ja, ja! *bis*.
 De Oogstmaand geeft ons smaaklijk ooft,

Daar z' ook in 't hart de liefde stooft.
Zit neêr, zit neêr, zit neêr!

September.

't Is of, terwijl de Herfst genaak!, ja, ja! *bis*.
't Is of, terwijl de Herfst genaakt,
Het glaasjen ons te beter smaakt.
Zit neêr, zit neêr, zit neêr!

October.

Die in de WIJNMAAND jarig is, sta op! *bis*.
Die in de *Wijnmaand* jarig is,
Sta op MET HEEL DEN VRIENDENDISCH!
Staat op, staat op, staat op!

Die in die maand zijn jaar besluit, neem 't glas! *bis*.
Die in die maand zijn jaar besluit,
Drink', MET ONS ALLEN, 't glaasjen uit.
Drinkt uit, drinkt uit, drinkt uit!

De WIJNMAAND, 't puikje van het jaar, schenkt in! *b*.
De WIJNMAAND, 't puikje van het jaar,
Doet ons eens klinken MET MALKAÊR!
Zit neêr, zit neêr, zit neêr!

November.

Die Slagtmaand maakt het jaar ook goed, ja, ja! *b.*
 Die Slagtmaand maakt het jaar ook goed,
 Zij legt den dam voor 't druivenbloed.
 Zit neêr, zit neêr, zit neêr!

December.

(De acht eerste regels in de manier als bij de maan October, hiervoren, doch met verandering van de naar de maand, en dan vervolgens:)

December SLUIT HET JAARLIJKSCH HEK, ja, ja!
 December SLUIT HET JAARLIJKSCH HEK,
 Die dan niet drinkt is wel een gek.
 Zit neêr, zit neêr, zit neêr!

Nº. 89. Het Bedrogene Meisje.

Wijze: *Femmes, voulez-vous éprouver.*

KOLIJN, een brave boerenzoon,
 Het puikje van de dorpelingen,
 Arbeidzaam, welgemaakt en schoon,
 Dorst naar LISETTE'S hand te dingen;
 Het meisje, schoon ook een boerin,
 Had echter soms de stad bekeken,
 En hierdoor was haar hart en zin,
 Van veld en kudde gansch geweken. *bis.*

Neen, sprak de fiere, zeker neen,
 Geen boer zal ooit mijn hart verwinnen;
 KOLIJN trad nu gramstorig heen,
 En ging de zachte FILIS minnen.
 Nu dorst geen enkele boer aan haar
 Te denken, noch veel min te vragen;
 Zij wachtte dus van jaar tot jaar,
 Daar ook geen steêman op kwam dagen, *b.*
 Thans is zij veertig jaren ond,
 Haar schoon gelaat is thans bezweken,
 En 't meeste wat haar bezig houdt,
 Is kwaad van jonge liên te spreken;
 Zij gloeit van spijt en felle smart,
 Nu zij KOLIJS geluk hoort roemen,
 Daar zij in 't heimlijk in haar hart,
 Zich om haar dwaasheid zelf moet doemen. *bis*

Meisjes, die gaarne waart getrouwd,
 Laat u LISETT' tot voorbeeld wezen,

Dat ge op geen dwaze hoop vertrouwt,
Wijl gij dan ook haar lot moogt vreezen
Als 't u een brave jongen vraagt,
Laat hem dan ook uw hand verwerven,
Dewijl gij anders ligtlijk waagt,
Als oude vrijsters ook te sterven. *bis.*

Nº. 90. Het Geplukte Bloempje.

Lieve bloem! waar is uw blos?
 Welk een wreedaard reet u los
 En versmeet u na 't genieten? -
 Ziet gij wel die kleur verschieten?
 Och, wat vlugt de schoonheid snel!
 Lieve LIZE! ziet gij 't wel.

Arme bloem! waar bleef uw gloor?
 Gistren nog vergulde Auroor
 Zorglijk uw fluweelen blaadjes,
 Thans verstroot de storm uw zaadjes,
 En verstuift uw dorren knop....
 Lieve LIZE! merk het op.
 Arme bloem, verlept van fleur!
 Gistren trok uw balsemgeur
 De aandacht naar uw gouden verwen
 Thans vertrap men u in 't sterven,
 En geen Zefir stort een traan....
 Lieve LIZE! denk er aan.

Arme bloem, vertrap in 't zand!
 Och, eene enkle wulpsche hand
 Reet uw tengren bloei aan stukken:
 Droeve vrucht van dartel plukken!
 Bloempjes zijn zoo ras voltooid:
 LIZE! neen, vergeet het nooit.

H. TOLLENS, Cz.

Nº. 91. Mijne Irene.

Lieve IRENE! teeder bloemtjen
 Van des warelds woesten grond,
 Dat Gods Almagt
 Uit dit dal bracht,
 Waar ket zoo te kwijnen stond!
 Prijktet gij te grootsch voor de aarde,
 In dit blinkend Engelschoon?
 Moest gij bloeien,
 Moest gij groeien,
 In de stralen van Gods throon?

O wie zag niet in de schiff'ring
 Van dat glanzend aangezicht,
 Dat zij 't leven
 Op zou geven
 Voor een veel volmaakter licht!

Met geen woordtjen, heeft haar mondtjen
 Ooit het ondrenhart gevleid.
 O hoe lachte 't
 Als verachtie 't
 Al des levens nietigheid!

Zeg mij, wie er onder duizend
 Een zoo minlijk wigjen zag,
 Als zij streelend,
 Als zij spelend,
 In haar moeders armen lag?
 Zeg mij, wie er onder duizend
 Zoo veel tranen ooit vergoot,
 Als ik weene
 Sints IRENE
 Haar aanminnige oogjens sloot!

Neen, ik zal u nooit vergeten
 Lieve, dierbre huwlijksspruit,
 En mijne oogen
 Nooit meer droogen
 Tot het graf mijn hart besluit.

Hemel, wil mijn smart niet wreeken!
 Ik aanbid uw wijs bestuur,
 Laat mij schreien
 En verbeien
 't Zaligend vereeningsuur!
 Vrouwe K.W. BILDERDIJK.

N^o. 92. De Arme Minnezanger.

Rusteloos over de bergen heen
 Vlugtte een knaap voor 't minnewicht,
 Maar hem volgende op zijn schreên,
 Dreef 't in zijn boezem den scherpen schicht,
 En liet, met schelmachtig welbehagen,
 Zich over de bergen wiegen en dragen. *bis*.
 Toen hij zijne citer verbrak,
 Wanend, dat de schelmsche guit
 In de citer verholen stak,
 Lachte de dart'le CUPIDO luid;
 En, als hij 't speeltuig op nieuw zocht te dwingen,
 Deed hem de deugniet van hem weder zingen. *bis*.

Eind'lijk, als hij weêr huiswaarts kwam,
 Klopte hij aan, en 't klonk: 'kom in!'
 Toen hij de heldere stem vernam,
 Dacht hij minst aan de looze min:
 Maar toen hij zag door de scheemrende reten
 Was reeds het wicht aan zijn hardsteê gezeten. *bis.*

A. VON KOTZEBUE.

Nº. 93. Zefir en Chloris.

Lag het koeltje sluimrend neêr,
 Bij don gloed der middagstralen,
 't Avondlied der nachtegalen,
 Wekt den slaper weêr.

Vrolijk wiegt zich de elzenkruin;
 Zilvren glinster tooit de abeelen,
 Als zijn donzen wiekjes spelen
 Boren 't scheemrig duin.
 O hoe geurt het van rondom;
 Waar zijn vlugt in 't bosch blijft hangen,
 CHLORIS lokt met zoet verlangen
 Haren bruidegom.

Zie, daar zweeft hij 't loover uit!
 Door de struiken afgezeggen,
 Plengt hij dartlend bloesemregen,
 In den schoot der bruid.

A.C.W. STARINCH VAN DEN WILDENBOREN.

Nº. 94. Kragt over Amor.

Meisjes wacht u toch voor AMOR!
 Ach! hij teelt slechts bang verdriet, *bis.*
 'k Zal niet meer op hem vertrouwen,
 Want hij houdt zijn eeden niet, *bis.*
 Maar mijn DAMON mint mij teêr,
 En, helaas! ik min hem weêr! *bis.*
 Zij die naar zijn woorden luistren,
 Zijn nog meer dan hij verblind: *bis.*
 'k Wil de vleijerij ontvlugten
 Van dit onmeêdoogend kind.... *bis.*
 Maar mijn DAMON mint mij teêr.
 En, helaas! ik min hem weêr. *bis.*

O! hij weet zoo lief te kozen!
 En zijn taal is honig zoet: *bis*.
 'k Zal mij voor zijn listen wachten,
 Hij heeft een geveinsd gemoed.... *bis*.
 Maar mijn DAMON mint mij teêr,
 En, helaas! ik min hem weêr! *bis*.

Hij ontving mijne eerste hulde
 En hij schonk mij boezemsmart! *bis*.
 Wreede, ja ik wil u haten,
 Gij hebt een ondankbaar hart.... *bis*.
 Maar mijn DAMON mint mij teêr,
 En, helaas! ik min hem weêr! *bis*.

Vlugt dan Meisjes! schuwt de liefde,
 Liefde die slecht smarten biedt! *bis*.
 O! ik zoude u gaarne volgen:
 Maar ik kan om DAMON niet.... *bis*.
 De arme jongen mint mij teêr,
 En, helaas! ik min hem weêr! *bis*.

Mr. H.A. SPANDAW.

N^o. 95. Aan de Maan.

Toon ons uw luister, o zilveren maan!
 Rijs uit het meer.
 Lach den zwervenden scheepling aan,
 Straal op 's wandelaars donkere baan.
 In uw lieflijkheid neêr. *bis*.
 Waar, zonder hoop, de verlatene smacht,
 Schemer' uw gloor,
 Waar, na troosteloze afscheidsklagt,
 Blij hereenen de minnenden wacht
 Breke uw glinstering door. *bis*.

Schoon is de dag, als zijn purperen gloed
 Vorstelijk stijgt; -
 Als hij *zingend* de *ontwaakten* groet!
 Maar *uw* komst is den *peinzenden* zoet,
 Gij die flonkert - en *zwijgt!* *bis*.

A.C.W. STARINCH VAN DEN WILDENBORCH.

Nº. 96. Herdenking.

Wij schuilden onder drupplend loover,
 Gedoken aan den plas;
 De zwaluw glipte 't weivlak over,
 En speelde om 't zilvren gras.
 Een koeltje blies met geur belaân
 Het leven door de wilgen blaân.

Nu zwegen koeltje en lentedruppen,
 Geen vogel zwierf meer om,
 De dauw trok langs de heuveltoppen,
 Waar achter 't westen glom.
 Daar zong de Mei zijn avondlied!
 Wij hoorden 't en wij spraken niet.
 Ik zag haar aan, en, diep bewogen,
 Smolt ziel met ziel ineen.
 O tooverblik dier minlijke oogen,
 Wier flonkring op mij scheen! -
 O zoet gelispel van dien mond,
 Wiens adem de eerste kus verslond!

Wat was 't, dat in mijn borst ontwaakte,
 Als ze aan de hare joeg?
 Een kracht, die de arendsvleuglen slaakte,
 En mij ten hemel droeg!
 Een moed, bij ramp noch dood ontzet:
 Klom slechts haar heil! stond zij gered!

Ons dekte vreedzaam wilgenloover,
 De scheemring was voorbij.
 Het duister toog de velden over;
 En dralend rezen wij.
 Leef lang in blij herdenken voort,
 Gewijde stond! geheiligd oord!

A.C.W. Starinch van den Wildenborch.

Nº. 97. Aan eene Roos.

Teeder roosje! dat den boezem
 Van de schoone CHLOË siert,
 En van wellust om den zetel,
 Met een hooger blosje tiert;
 Leer aan CHLOË, jeugdig roosje!
 Als een knopje nu, zeer frisch,
 Op haar zwoegend hart zal werken,
 Hoe vergankelijk schoonheid is,
 Zeg dan stervend: schoone CHLOË,
 Jeugd is ijdel, schoonheid schijn,
 CHLOË kan een Engel worden,
 Roosje! leer haar deugzaam zijn. *bis.*

R. FEITH.

Nº. 98. Vrolijkheid.

Wie is er die ons 't lied
 Verbiedt
 Waar vreugde en lust in klinken?
 De blijde vogel zingt op 't nest,
 En de Engel boven 't luchtgewest
 Waar zon en starren blinken.
 Een vry en onbeklemd gemoed,
 Gezond en vrolijk bruischend bloed,
 Is meer dan schat en overvloed
 Die ons by 't graf ontzinken.
 Hoe 't nijdig oog een dronk
 Belonk,
 Geen wijsheid zal dien wraken.
 Het roosjen drinkt by 't morgengrauw
 Zijn frisschen teug van d' uchtenddaun
 Met nieuw gebloosde kaken.
 Het wolkjen drenkt het scheutig gras,
 De grond het wortlend veldgewas,
 En 't vischjen dartelt in den plasch
 By 't schroeijend zonneblaken.

Ook d' eerbren kus ontzegt
Geen recht.

Het frissche lenteluchtjen
Kust argloos bloem by bloemtjen rond
En 't biedt het koontjen aan zijn mond,
En 't lept zijn liefdezuchtjen.
Een lieve kus in deugd en eer
Op 't maagdenlipjen zacht en teer
Doet aan 't onschuldig hart geen zeer,
By 't zedig zielsgenuchtjen.
Slechts kort is 't vrolijk uur
Van duur

Een losse greep van 't leven.
't Is eenmaal Jeugd, en eenmaal Lent',
Welhaast is 't spoedend jaar ten end,
Geleend is 't, niet gegeven!
't Is alles voor een korte stond;
Het zwelgziek graf ontsluit zijn mond,
En 't spooksel wemelt om ons rond,
Waar oud en jong voor beven.

Hem zien we in 's levenszoet
Te moet',

En welkom moet hy heeten.
In 't dankbre smaken van 't genot
Vereeren we U, weldadig God,
In 't eeuwig licht gezeten!
Geheel ons aanzijn dag en nacht,
(Wat om of met ons grijnst of lacht)
Verbreidt Uw goedheid by Uw macht
Met opgeruimd geweten!

Mr. W. BILDERDIJK.

Nº. 99. Leonard en Lina.

LEONARD en LINA klagen Beider zielsmart aan natuur, Zij, bij 't vrolijk ochtenddagen,
 Hij in 't somber avonduur. Liefde zucht zij iedren morgen, Bij der vooglen streelend
 lied; Aan de maan klaagt hij zijn zorgen, Maar aan LINA doet hij 't niet. *bis.* LINA
 is door 't lot gezegend, Voorspoed strooit haar menig' bloem: Hij, door 's levens ramp
 bejegend, Leeft vergeten, zonder roem. Dit besef grieft hem den boezem, Als hij
 LINA'S rijkdom ziet; 't Roofst voor hem des levens bloesem, Maar aan LINA zegt hij
 't niet. *bis.* 't Vaderland roept zijne zonen Op ten strijd, ook LEONARD; Moed, in 't
 bangst gevaar, te toonen, Was behoefte voor zijn hart, 't Eerekrus heeft hij verworven,
 Bij een' rang, die glorie biedt, En zijn ziel, nog onbedorven, Denkt aan LINA, anders
 niet. *bis.* Blijde keert hij huiswaarts henen, Juichend ziet hom LINA weêr, Vroeger
 kommer is verdwenen, Vrees boeit beider tong niet meer, LEONARD mag 't nu
 verhalen, Wat hij eertijds raden liet, Hem haar liefdedrift te malen, Zie, ook LINA
 vreest dit niet. *bis.* G. VAN ENST KONING.

Nº. 100. Bemoediging.

Makkers! roept geen wee en ach,
 Om de rampen van den dag,
 Om het leed van weinig stonden,
 En de smart van ligte wonden,
 Die geen wanhoop heelen mag.
 Plukt de dorens uit uw gronden
 Met een opgeruimden lach,
 Plukt de dorens uit uw gronden
 Met een opgeruimden lach. *bis.*

Grieft het nijdig lot een poos,
 Treft het ons meêdoogenloos,
 Met het wigt van teisterslagen
 En het wee van duizend plagen,
 Vruchten uit PANDORA'S doos:
 Laat de rozen dorens dragen,
 Aan de dorens groeit de roos.
 Laat de rozen dorens dragen,
 Aan de dorens groeit de roos. *bis.*
 Waarom dàn zoo dwaas gemord?
 't leven is, helaas! zoo kort!
 Lang genoeg voor zielsverdrieten,
 Maar te vlugtig voor 't genieten,
 Dikwijls in den bloei verdord;
 Laat de bron dan niet vervlieten,
 Die zoo ligt geledigd wordt
 Laat de bron dan niet vervlieten,
 Die zoo ligt geledigd wordt. *bis.*

H. TOLLENS, CZ.

N^o. 101. Zij.

Weet ge een minnelijken lach,
 Schooner dan een Lentedag?
 Weet ge een oog vol vuur en leven,
 Waar het teêrst gevoel in spreekt,
 Maar waaruit een lichtstraal breekt
 Die de vuige lust doet beven?

Weet ge een mond, die wellust aâmt,
 Maar de wulpsche drift beschaamt,
 Wiens geluiden zachter vloeien
 Dan de schoonste melodij,
 En wiens orgeltooverij
 Oor en harten weet te boeien.
 Weet ge een maagdelijk albast
 Dat het leliewit ontwast;
 Weet ge een goud van blonde haren,
 Waar de zonnenglans voor wijkt:
 Daar APOLLO'S hoofd meê prijkt
 Als hy 't opheft uit de baren?

Weet ge een geest te groot voor de aard
 Met een Englenhart gepaard,
 Met een zedigheit verbonden,
 Die zichzelf laagst waardeert,
 En eens anders gaven eert?
 ô Zoo hebt gy haar gevonden!

Mr. W. BILDERDIJK.

Nº. 102. Het Roosje.

Kom, lieven, neem dit roosje,
 Zoo rein van blos en blaen.
 Och, wil het niet versmaden:
 Want vriendschap biedt het aan.
 Als pronk van FLORA'S hoven,
 Waardeert gij 't wis, vriendin!
 Maar zie er dan ook levens,
 Het beeld der onschuld in.
 Teêr als d' onschuld is het bloempje,
 Ras verschiet zijn verw en gloed;
 Maar de doornen zijn het wapen
 Dat den plukker deinzen doet.
 Daarom houdt het hoog in waarde,
 Rozenpraal is maagdenpronk,
 En gedenk er bij der vriendschap,
 Die u 't sierlijk bloempje schonk. *bis.*

Nº. 103. Het Meisje en de Drie Bloemen.

Vroeg in den morgen een meisje ging
 Verlaten heen en weder,
 Haar tranen vielen in 't jonge gras,
 De blikken sloeg zij neder.
 Drie bloemen hadden daar onderling
 Een bed in 't mos gekozen,
 De witte lelie, 't viooltje blaauw,
 En de schoonste der rozen.
 'Ik groet u,' sprak ze, 'gij bloementrits,
 Beeld der smart die mij grieve!
 Hier bloeit naast de onschuld de ed'le trouw
 En 't rozenrood der liefde.
 'Een minnaar had ik verlaten kind,
 Hem wijdde ik 't jonge leven,
 Hij stal mij liefde en onschuld en trouw,
 Wil die niet wedergeven!'

En tot haar zagen de bloemen op
 En vingen aan te spreken;
 'Ach kind die bloeijen zoo teêr als wij,
 En welken, als zij breken.'

Nº. 104. De Liefde.**Wijze: *Gij die thans met mij zijt ter jacht.***

Wie is de moeder van 't bedrog? de vrouw!
 Wat vreugd brengt dan de liefde ons toch? berouw!
 Wie op een vrouw zijn zinnen stelt
 Is met de steen in 't hoofd gekweld,
 Is zot, is zot, is zot!
 Hoe noemt ge een meisjes lonkje dan? een strick!
 Hoe 't liefde zweren aan een man? wel kwik!
 Haar heiligste eeden staan zoo vast,
 Gelijk een wimpel op de mast,
 't Is kwik, 't is kwik, 't is kwik!

Maar is het kussen dan niet zoet? wel vast!
 Wat is de jongen die 't niet doet? een kwast!
 Men kust dus alle meisjes rond,
 Maar ieder' dag een andre mond,
 Dat 's puik, dat 's puik, dat 's puik!

Nº. 105. Adèle.

'De stengel op zijn bloemen trotsch,
 Knakt morgen als het riet.'
 Zoo sprak ADÈLE, aan deugden rijk,
 In schoonheid aan de roos gelijk;
 Maar dat haar woord een godspraak was,
 Dat wist ADÈLE niet.
 Haar oog had nog geen traan van smart,
 Maar wel van vreugd geschreid;
 Deze aard scheen haar geen tranendal,
 Gods liefde zag ze er overal
 Dat levensvreugd vergankelijk is, }bis.
 Had niemand haar gezeid. }bis.

Zij minde met beproefde trouw
 Den edelen FERDINAND.
 ADELE was zijn levenslust,
 En, van het zaligst lot bewust,
 Toog hij, met moed, het strijdperk in,
 Voor haar en 't vaderland.

Daar klinkt de schelle krijgsklaroen,
 De bange strijd vangt aan;
 En eer de zon het westen kleurt,
 Heeft monig FERDINAND betreurd,
 Die in den glorievollen strijd, } *bis*.
 De rust was ingedaan. } *bis*.

En wie er keer! met dank tot God,
 ADELE deelt dien niet.
 Zij, eens aan hoop en vreugd zoo rijk
 Is aan den stengel nu relijk,
 Die heden trotsch is op zijn bloem;
 Maar morgen knakt als riet.

N^o. 106. Herman en Kaatje.

Wijze: *O Medusa enz.*

HERMAN, een der braafste jongens,
 Die een uitgestrekte stad
 Van ons vaderland bij 't duizend
 Onder d' ambachtslieden had,
 Minde KAATJE, braver meisje } *bis*.
 Was er niet in buurt of straat, } *bis*.
 En als dienstmeid was zij schooner } *bis*.
 Dan veel juffers van gelaat. } *bis*.

Minlijk lachte zij van boven,
 Uit het venster HERMAN aan,
 Die van liefde als verzonken,
 Roerloos voor de maagd bleef staan;
 Nimmer was zij zoo bekoorlijk, } *bis*.
 Noch liefvallig in zijn oog, } *bis*.
 Dan toen zij aan 't zoldervenster } *bis*.
 Op hem neêrzag van omhoog, } *bis*.

Schitt'rend als granaten steenen
 Blonk haar donker oog op hem,
 En meer zoet dan snaar en orgel
 Klonk haar zachte lieve stem,
 Zalig waren hem die stonden, } *bis*.
 Maar nog zaliger voor haar, } *bis*.
 Haast genaakt de maand der liefde } *bis*.
 En zij beiden zijn een paar. } *bis*.

Ach, een hardsteen valt van boven
 Op zijn hoofd, zij valt hem na,
 HERMAN ligt er door verpletterd,
 Boven HERMAN schoone KA.
 Naast elkanderen begraven. } *bis*.
 Groeijen rozen op hun graf; } *bis*.
 Al wie mint plukt daar het onkruid, } *bis*.
 Niemand ooit de bloemen af. } *bis*.

Ob. K.

N^o. 107. Frans en Jansje.

Wijze: *O Medusa, enz.*

Ziet gij ginds die beek niet vloeijen?
 Naast die beek geen steenen graf?
 Om dat graf geen rozen bloeijen?
 Ziet een meisje plukt ze af.
 En zij strooit, met bitter weenen, } *bis*.
 Bloemen, door haar tranen nat, } *bis*.
 Op het graf en spoedt zich henen } *bis*.
 Of haar angst bevangen had. } *bis*.

Welligt heeft zij ons vernomen,
 Welligt schaamt zij zich der smart,
 Die, terwijl haar tranen stroomen,
 Nedervloeit van 't droevig hart.
 Braver knaap was onder geenen, } *bis*.
 Hupscher jongen zag men niet, } *bis*.
 Dan hem, dien gij daar met steenen } *bis*.
 Aan die beek bedekken ziet, } *bis*.
 Toen hij zich als bruijom tooide,
 Blies de dood zijn leven uit,
 En zij, die daar bloemen strooide
 Op zijn grafplaats. was zijn bruid.
 Stort ooit liefde zaligheden } *bis*.
 Op twee reine zielen neêr? } *bis*.
 Maakt zij harten weltevreden? } *bis*.
 Hoe zich ook het noodlot keer: } *bis*.

FRANS en JANSJE dronken zeker
 Dan al 't zoet wat liefde biedt,
 Uit een louter gouden beker;
 Schooner koppel was er niet.
 Morgen voor 't altaar gezonken } *bis*.
 Zoud', hoe ook de afgunst kwijn', } *bis*.
 Beider hart aaneengeklonken, } *bis*.
 Beider lot vereenigd zijn. } *bis*.

Minnenijd, van wraakzucht zwanger,
 Zweert den gruwelijksten eed,
 Grijpt zijn wapens, toeft niet langer,
 En de bruijom staat gereed
 Om de bruid ter trouw te halen, } *bis*.
 Ach! een snoode kogel doet } *bis*.
 Hem ter aarde nederdalen, } *bis*.
 Stervend trillen in zijn bloed. } *bis*.
 Ieder morgen plukt zijn JANSJE
 In den hof de bloemen af,
 Vlecht dan hem ter eer een kransje,
 Of zij strooit ze op zijn graf.
 Nat door dauw vindt zij de steenen, } *bis*.
 's Morgens, van zijn graf, maar laat } *bis*.
 Die veel natter door haar weenen } *bis*.
 Als zij 's avonds henen gaat. } *bis*.
 Ob. K.

N^o. 108. Het Metalen Kruis.

Wat prijkt op de borst van oud Hollands soldaat,
 Wiens boezem voor Koning en Vaderland slaat,
 Met vrolijke glansen verheven en stout,
 Als gloënde robijnen, als flonkerend goud?
 't Is eerloon der dappren verworven door 't staal,
 Het zinbeeld van glorie, het kruis van metaal. *bis*.

Tien maanden was Holland de Belgen ten hoon,
 Tien dagen vernielden voor eeuwig hun kroon.
 Met God en Oranje gegrift op het zwaard,
 Betoonde de Leeuw zich het voorgeslacht waard,
 En won hij in 't kampen bij 't flonkren van 't staal,
 Voor Hasselt en Leuven het kruis van metaal *bis*.
 Bloost Belgen, het erts van uw moordend kanon,
 Versiert onze borst als een heldere zon;
 Uw Koning vlood angstig langs heuvlen en bosch;
 Onze Erfprins verloor op het slagveld zijn ros;
 Hij tartte der Belgen musketvuur en staal;
 Hij won zich het eerste het kruis van metaal. *bis*

Bloost Belgen, schoon sterker dan wij in getal,
 Ontweekt gij het veld en zocht hulp bij den Gal;
 Wij vreesden voor onheil noch wisselend lot;
 Maar zochten en vonden steeds bijstand bij God;
 En voor ge u beschut zaagt door 't Gallische staal,
 Verwierven wij juichend het kruis van metaal. *bis*.

Praal, teeken van roem, op de borst van den held!
 Beziel hem, waar 't de eer van 't Vaderland geldt!
 En dekt eens de lijksteen zijn rustend gebeent,
 O zeg dan den zoon die zijn vader beweent:
 De glorie van Holland, verworven door 't staal,
 Is duurzaam en rein als het kruis van metaal. *bis.*

N^o. 109. Volkslied.

Wir winden dir den Jungfernkranz
 Mit Veilcher blauer Seide,
 Wir führen dich zu Spiel und Tanz,
 Zu Glück und liebesfleude.
 Schoner grüner,
 Schöner grüner Jungfernkranz,
 Veilchen blaue Seide
 Veilchen blaue Seide!
 Grüner Jungfernkranz.

Lanvendel, Mirth und Thymian
 Das wächst in meinem Garten,
 Wie lang' bleibt doch der Freyersmann,
 Ich kann es káum erwarten.
 Schoner grüner,
 Schöner grüner Jungfernkranz,
 Veilchen blaue Seide
 Veilchen blaue Seide!
 Grüner Jungfernkranz.

Sie hat gesponnen sieben Jahr
 Den goldnen Flachs am Rocken,
 Das Hemdlein ist wie Spinnweb klar
 Und grün der Kranz der Locken.
 Schöner grüner,
 Schöner grüner Jungfernkranz,
 Veilchen blaue Seide
 Veilchen blaue Seide!
 Grüner Jungfernkranz.

Und als der schmucke Freyer kam,
 War'n sieben Jahr verronnen,
 Und weil er die Herzliebste nahm
 Hat sie den Kranz gewonnen.
 Schöner grüner,
 Schöner grüner Jungfernkranz,
 Veilchen blaue Seide
 Veilchen blaue Seide!
 Grüner Jungfernkranz.

Nº. 110. Le Vaillant Troubadour.

Brulant d'amour, et partant pour la guerre,
 Un troubadour, ennemi du chagrin
 Dans son délire à sa jeune bergère,
 En la quittant répétait ce refrain,
 Mon bras à ma patrie,
 Mon coeur à mon amie,
 Mourir gaîment pour la gloire et l'amour,
 C'est le devoir d'un vaillant troubadour

Dans le bivouac le troubadour fidèle
 Le casque au front, la guitare à la main,
 Toujours pensif et regrettant sa belle,
 Allait partout en chantant son refrain,
 Mon bras à ma patrie, etc.
 Dans les combats déployant son courage,
 Des ennemis terminant le destin,
 La troubadour au milieu du carnage,
 Faisait encore entendre ce refrain,
 Mon bras à ma patrie, etc.

Le brave, hélas! pour prix de sa vaillance,
 Trouve bientôt le trépas en chemin,
 Il expira sous le fer d'une lance,
 Nommant sa belle et chantant son refrain,
 Mon bras à ma patrie, etc.

Nº. 111. Lot van den Middelstand

Wijze: *Alle mooije Meisjes komen enz.*

Laat anderen hun' hoogen staat verheffen, -
 Roemen op rijkdom, rang en stand;
 Hun pogchen zal nimmer het hart ons treffen;
 Wij roemen op den middelstand. *bis.*
 Dat zij het hoofd met trotschen waan vrij kwellen,
 (Met dwazen hoogmoed in verband.)
 Dat zij hun eer in blinkend aanzien stellen;
 Wij roemen op den middelstand, *bis.*

Dat zij gerust in pracht en praal zich baden,
 Bij rijk versierd gewelf en wand;
 Geen hoogmoed kan het hart ons ooit verzaden,
 Wij roemen op den middelsland. *bis*.

Dat anderen ook vrij, met wufte zinnen,
 En losgevierden toom en band,
 Het luid vermaak en laag gesnap beminnen,
 Wij roemen op den middelstand. *bis*.

Der ruwe standen schaterend bejagen,
 Waar 't hart voor 't ruimst genieten brandt,
 Zal nooit het merk van onzen bijval dragen;
 Wij roemen op den middelstand. *bis*.
 Of zouden wij, verblind, naar 't volöp trachten,
 't Welk spier en zenuw overspant!
 Neen, onze kring blijft steeds die drift verachten;
 Wij roemen op den middelstand. *bis*.

Geen valsch genot kon immer ons bekoren;
 Nooit boden wij aan twist de hand,
 Want steeds was weeld' een heilloos lot beschoren:
 Wij roemen op den middelstand. *bis*.

Neen broeders! blij-vereende feestgenooten!
 Nooit word' uw' heilstaat aangerand!
 En wenschen wij geen knellend rang-vergrooten,
 Maar duur van onzen middelstand. *bis*

Laat ons, met vreugd, dan foestbokalen schenken,
 En grijpen die met hart en hand!
 Terwijl wij, vrolijk, thans den lof gedenken,
 Van onzen gulden middelstand! *bis*.

N^o. 112. Als de Nacht in stille rust.

Als de nacht in stille rust,
 Den moeden schenkt belooning,
 IJl ik, van vreugd mij naauw bewust,
 Naar mijn meisjes woning.
 Ik wensch haar dan te middernacht,
 Een' gerusten en goeden nacht.
 Wenn die Nacht im stille Ruh,
 Schon die Müden lohnet,
 Eil ich auf das Huttchen zu,
 Wo mein Mädchen wohnet;
 Wünsch ihr noch um Mitternacht,
 Eine lanfte gute Nacht.

Slaap, geliefde, ongestoord;
 Vrij van angst of zorgen,
 Dure uw slaap gerustlijk voort,
 Tot den andren morgen;
 In mijn' droom, geloof mij veij,
 Is mij steeds uw beeldt'nis bij.

Als ik aan den hemelboog,
 't Sterrenheer zie pronken,
 En ik dan mijn meisjes oog,
 Liefdevol zie lonken,
 En een kusje nog geplunkt,
 Hart en mond en ziel verrukt.

O! dan ga ik vrolijk heen,
 En keer naar mijn woning,
 Vergenoegd en weltevreên,
 Rijker dan een koning,
 Zijne schatten, aanzien, magt,
 Ruilde ik niet voor dezen nacht.
 Flüstern Liebchen sohlafe wohl,
 Ferne jeden Kummer,
 Denn mein Herz ist liebevoll,
 Selbst in tiefstem slummer;
 Oft im Träume glaube mir,
 Schwör ich ew'ge Liebe dir.

Wenn die Sterne grosz und klein,
 Schon am Himmel stehen,
 Ich des Mädchens Augelein,
 Kaum im Schlummer sehe,
 Und ein Küschen noch zuletzt,
 Herz und Seel und Mund ergotzt.

O. dann schlaf ich ruhig ein,
 Freue mich nicht wenig,
 Bin vergnügt und kann's auch seyn,
 Mehr als unser Kónig,
 Seine Schätse, seine Macht.
 Nehm ich nicht um solche Nacht.

Nº. 113. Ich bin der Doctor Eisenbart.

Ich bin der Doctor Eisenbart,
 Kurir' die Leut' nach meiner Art,
 Kann machen, dasz die Blinden seh'n,
 Und dasz die Lahmen wieder geh'n.
 Zu Wimpfen accounchirte ich
 Ein Kind zur Welt gar meisterlich.
 Dem Kind zerbrach ich sanft dasz G'nick,
 Die Mutter starb zu gutem Glück.

In Potsdam trepanirte ich,
Den Koch des groszen FRIEDERICH.
Ich schlug ihm mit dem Beil vor'n Kopf,
Gestorben ist der arme Tröpf.

Zu Ulm kurirt' ich einen Mann,
Dasz ihm das Blut ara Beine rann,
Er wollte gern gekuhpockt seyn,
Ich impft's ihm mit dem Bratspiesz ein.

Des Küsters Sohn in Dideldum,
Dem gab ich zehn Pfund Opium,
D'rauf schlief er Jahre, Tag und Nacht.
Und ist bis jetzt noch nicht erwacht.

Sodann dem Hauptmann von der Lust
Nahm ich drei Bomben aus der Brust,
Die Schmerzen waren ihm zu grosz.
Wohl ihm! er ist die Juden los.

Es hat ein Mann in Langensals
Ein'n Centner-schweren Kropf am Hals,
Den schnürt' ich mit dem Hemmseil zu,
Probatum est, er hat jetzt Ruh!

Zu Prag da nahm ich einem Weib
Zehn Fuder Steine aus dem Leib.
Der lezte war ihr Leichenstein.
Sie wird wohl jetzt kuriret seyn.
Jüngst kam zu mir ein alter Mann,
Auf einem dürrn Klepper an.
Es war ein reicher Jud' aus Metz -
Dem gab ich Schinken für die Krätz.

Ein Bauer der au Kolick litt,
Kurirt' ich durch den Kaiserschnitt.
Ich bin gewisz, er rühmt' es sehr,
Wenn er nur noch am Leben wär.

In Wien kurirt' ich einen Staar,
Der acht nnd achtzig Jahr alt war.
Er kriegt zwar sein gesicht zurück,
Allein für dieses Leben nicht.

Diesz ist die Art wie ich kurir';
Sie ist probatum, glaubet mir;
Ich schwörs bei meinem Doctorhut,
Das jedes Mittel Wirkung thut.

Nur einen Tropfen, höchstens zwei,
Braucht man von meiner Arznei.
Beim ersten spürt man den Effekt,
Dasz man den zweiten nicht mehr schmeckt.

Ob mancher auch viel raisonnirt,
Und meine Cur-Art kritisirt:

Ich bleib dabei, und achte nicht,
Was Miszgunst oder Dumheit spricht,

N^o. 114. Romance du Bouffe et 1e Tailleur.

Conservez bien, la paix du coeur,
 Disent les mamans aux fillettes,
 Sans la paix adieu le bonheur,
 Craignez mille peines sécrettes,
 On tremble, on se promet longtems!
 De rester dans l'indifférence,
 Et puis on ariive à douze ans,
 Et le coeur bàt, sans qu'on y pense *bis*.

Fuyez, surtout, fuyez l'amour,
 Disent les mamans aux fillettes,
 Le petit traître chaque jour,
 Vous tend des embuches sécrettes,
 On tremble, on se promet longtems,
 De se soustraire à sa puissance,
 Et puis on arrive à seize ans,
 Et l'amour vient, sans qu'on y pense. *bis*.

Mais ponrquoi tous ces vains discours,
 Que font les mamans aux fillettes,
 Puisqu'on doit tribut aux amours,
 Nous voulons acquitter nos dettes,
 Pour bien aimer il n'est qu'un tems,
 S'en défendre et d'une indifférence,
 Si l'on aime pas au printems,
 L'hiver viendra sans qu'on y pense. *bis*.
 Neem u in acht, zorg voor uw hart,
 Is 't geen de moeders daaglijks leeren;
 Een enkle misstap baart ons smart,
 En kan de rust in ramp verkeeren.
 Men beeft, men siddert voor 't gevaar,
 Men wil steeds onverschillig heeten,
 Maar naauwlijks telt men veertien jaar,
 Of 't hart verrast ons eer wij 't weten. *bis*.

Ontvlugt de liefde t' aller tijd,
 Is 't geen de moeders daaglijks leeren,
 Die zich aan die verleidster weidt,
 Moet veeltijds 't waar geluk ontberen,
 Men beeft, men siddert voor 't gevaar,
 Men durft zich zelv' geen stap vermeten;
 Maar naanwlijks telt men zestien jaar,
 Of liefde ontvlamt ons eer wij 't weten. *bis*

Maar waartoe is die les toch goed,
 Die ons de moeders daaglijks leeren,
 De liefde heerscht in ons gemoed,
 En 't hart kan zich dus niet verweren,
 Elk Meisje is aan de min geweidt,
 Waartoe dus nutloos tijd versleten,
 Genieten we onzen lentetijd,
 De winter komt eer dat wij 't weten. *bis*

Nº. 115. La Suisse au Bord du Lac.

L'encens des fleurs embeume cet asile,
 La nuit descend à pas silencieux,
 Le Lac est pur, l'air est frais et tranquille,
 La paix du soir se repand en tous lieux,
 O ma Patrie! o mon bonheur!
 Toujours chérie, du rempliras mon coeur!
 Venez jouir, o mes jeunes compagnes,
 Du plus beau soir après le plus beau jour,
 J' ouïs redire aux échos des montagnes,
 Des chants si purs de tendresse et d' amour
 O ma Patrie! etc.

Phoebe, perçant à travers le feuillage,
 De mon ami annonce le retour;
 Déjà j'entends du lointain du rivage,
 Sa douce voix repeter à son tour.
 O ma Patrie! etc.

Nº. 116. Het Nut van den Wijn.

Wijze: *Jeunes amans, cueillez des fleurs.*

Onlangs kwam een oude pruik,
 Met een' bril voor d' oogen,
 Die heeft mij van t wijngebruik,
 Heel wat voorgelogen
 'Boeken,' zei hij, 'en geen wijn,
 Zijn 't, die u geleerd doen zijn.'
 't Drinken maakt den mensch maar stom.
 't Hindert in 't studeren:
 't Zal uit PALLAS heiligdom,
 Eeuwiglijk u weren.
 Boeken, boeken! en geen wijn,
 Zijn 't, die u geleerd doen zijn.'

Maar ik zei: 'dat hebt ge mis,
 O gij oude muffert;
 Gij dronkt nooit geen' wijn gewis,
 Gij onnooz'le suffert;
 't Is alleen 't gebruik van wijn,
 Dat geleerd en wijs doet zijn.'

'Lees maar eens ANAKREON,
 't Zal u wel vermaken.
 Denk eens, wat hij niet al kon
 Grieksche verzen maken;
 En dat ging dan ruim zoo goed,
 Als gij 't ooit in 't Hollandsch doet.'

'Dat was wat een andre vent,
 Als gij met uw boeken;
 Wijsheid was hij steeds gewend
 In den wijn te zoeken;
 Drinkt maar, zegt hij, drinkt maar wijn,
 Dan zult gij verstandig zijn.'

De aarde drinkt en zon en maan,
 En al wat leeft, moet drinken;
 En ik zou dan daar nuchter staan?
 Niet eens helder klinken?
 Neen, mijn vrienden, neen, o neen!
 Dra was dan mijn leven heen.

Vrienden! water maakt maar stom,
 Leert dit van de visschen;
 Maar met wijn keert zich dit om,
 Zeker, 't kan niet missen;
 Drinkt maar, zegt hij, drinkt maar wijn,
 Dan zult gij welsprekend zijn.

N^o. 117. Het Geld.

Wijze: *Gij die thans met mij zijt ter jagt.*

Wat wordt het meest bemind op aard? het geld!
 Waardoor wordt heil en ramp bewaard? door'tgeld!
 Wat geeft den lompert kloek verstand,
 En maakt hem tot een heer van 't land?
 Het geld, het geld, het geld!
 Wat doet den grooten zot ontzien? het geld!
 En aan een gekskap achting biên, het geld!
 Die anders was een PIERLALA
 Wordt wijzer dan een SENECA,
 Door 't geld, door 't geld, door 't geld!

Wat maakt een weetniet hooggeleerd? het geld!
 En hun als advokaat geëerd? het geld!
 Hij koopt die glorierijke naam,
 Waar zag men immers naar de kraam,
 Voor 't geld, voor 't geld, voor 't geld!

Wat maakt den armen tot een slaaf? het geld!
 En voor het oog der grooten braaf? het geld!
 Die met de schijven ramlen kan,
 Draagt ligt de naam van eerlijk man,
 Door 't geld, door 't geld, door 't geld!

Wat maakt een lelijk meisje mooi? het geld!
 Een vete van een ligtekooi, het geld!
 Schoon ROOSJES eertje is bevekt,
 Zij heeft dit vlekje toegedekt
 Door 't geld, door 't geld, door 't geld!
 LEANDER kust DORANTES vrouw, door geld!
 En nog noemt haar DORANTES trouw, het geld!
 Die koekoek acht zijn horens niet,
 Wijl hij die fraai vergulden ziet
 Met geld, met geld, met geld!

Wat maakt de kromste zaken regt? het geld!
 Waarom het feit verkeerd beslegt? om 't geld!
 Waarom processen uitgerekt?
 Cliënten in 't verschil gewekt?
 Om 't geld, om 't geld, om 't geld!

De gansche drijfveer op de aard, is 't geld!
 Dus wat is 't allermeeste waard? het geld!
 Geld is de spil waar 't al op draait,
 Geld is den haan die koning kraait,
 Dat geld, dat geld, dat geld!

N^o. 118. De Wijn.

Wijze: *Partant pour la Syrie.*

Komt, vrienden, nu eens helder
 De stemmen uitgehaald,
 En 't Godje van den kelder
 Met lofgezing betaald.
 Zijn aanblik wekt tot spelen,
 Zijn druif brengt ons genengt,
 Mag 't noodlot droefheid telen, } *bis.*
 God BACCHUS schenkt weer vreugd. } *bis.*
 Ten spijt van grijze haren,
 Maakt hij het bloed weer vlug;
 Den wijzer van de jaren,
 Zet zijne hand terug;
 Hij weet de ziel te streelen
 Van ouderdom of jeugd,
 Mag 't noodlot *enz.*

Waar bange zorgen kwellen,
 Biedt hij het heulsap aan,
 Geperst uit muskadellen,
 En de onrust ruimt de baan;
 Gedwee voor zijn beveling,
 Wordt hart en ziel verheugd,
 Mag 't noodlot *enz.*
 Hij is de beste aptheker,
 Van heel de werelddol,
 Zijn breede nectarbeken,
 Is met recepten vol;
 Hij doet in 't lijden deelen
 En voert tot roem en deugd.
 Mag 't noodlot *enz.*

N^o. 119. Iö Vivat.

Iö vivat! Iö vivat!
 Nostrorum sanitas!
 Hoc est amoris poculum,
 Doloris est antidotum:
 Iö vivat! Iö vivat!
 Nostrorum sanitas.
 Dum nihil est in poculo,
 Repleatur denuo,
 Iö vivat! Iö vivat!
 Nostrorum sanitas!
 Iö vivat! Iö vivat!
 Nostrorum sanitas!
 Nos jungit amicitia,
 Et vinum praebet gaudia:
 Iö vivat! Iö vivat!
 Nostrorum sanitas;
 Est vita nostra brevior;
 Et mors amara longior;
 Iö vivat! Iö vivat!
 Nostrorum sanitas.
 Iö vivat! Iö vivat!
 Nostrorum sanitas!
 Osores nostri pereant!
 Amici semper floreant!
 Iö vivat! Iö vivat!
 Nostrorum sanitas,
 Jam tota Academia,
 Noviscum amet gaudia,
 Iö vivat! Iö vivat!
 Nostrorum sanitas!